

Vabimo vas, da obiščete
našo spletno stran:

<http://ursulinke.rkc.si>

Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Mateja Koršič, Pustovrhova 11,
1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Marjeta Pija Cevc

Uredniški odbor:

s. Mihaela Bizjak, s. Nina Ipavec, s. Metka Špindler,
s. Marta Triler, s. Simona Zabukovec

Fotografije:

s. Marjeta Pija Cevc, s. Nina Ipavec, Špela Komatar,
s. Božena Kutnar, s. Irena Mohorič, Nataša Pezdir,
s. Erika Prijatelj, s. Jana Rovtar, Barbara Vuga,
in iz arhivov mednarodnega noviciata, juvenata in skupnosti RU

Naslovnica:

s. Nada Furlan

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

Angela je glasilo slovenskih
uršulink. Namenjeno je sestram,
sorodnikom in prijateljem.

Izhaja dvakrat letno.

Na glasilo se lahko naročite:
s. Sabina Vakselj,
Polčeva 10, 1241 Kamnik.

Angela se vzdržuje
s prostovoljnimi prispevki.

Če morete kaj prispevati,
denar nakažite

na številko računa:

SI56 2420 0900 4471 032

(Naziv: Provincialat uršulink

Rimske unije;

naslov: Pustovrhova ul. 11;

kraj: 1210 Ljubljana - Šentvid).

»Moja beseda bo storila, kar sem hotel ...«

Bog sam je spregovoril o moči svoje besede:

»Kakor pride dež in sneg izpod neba

in se ne vrača tja, ne da bi napojil zemljo,

jo naredil rodovitno in brstečo,

dal sejalcu seme in uživalcu kruh,

tako bo z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust: ne vrne se k meni brez uspeha,

temveč bo storila, kar sem hotel,

in uspela v tem, za kar sem jo poslal«

(Iz 55, 10–11).

beseda
uredništva

Božja beseda in
beseda sv. Angele sta
tudi srca mnogih, ki
so se odprli zanju,
oblikovali v kruh za
življenje drugih.

3

Božja beseda v življenju sv. Angele, ustanoviteljice uršulink, ni bila brez uspeha. Sv. Angela je bila kot dobra zemlja, ki je dežju in snegu Božje besede dopustila, da je njeno življenje postalo rodovitno in brsteče. Mnogi so po daritvi njenega življenja jedli kruh Božje ljubezni. Njena beseda je mnoge vodila k Bogu. Besede izrečene voditeljicam Družbe sv. Uršule v času njenega življenja so besede tudi za naš čas: »V teh nevarnih in kužnih časih zares ne boste našle drugega zavetja, kot da se zatekate k nogam Jezusa Kristusa. Če vas bo on vodil in učil, boste poučene, kot pravi tudi prerok: Blagor tistemu, ki ga ti, Gospod, poučuješ. Ponižajte se torej pred njegovo močno roko in kličite s prerokom: "Razsvetli mi oči, sicer zaspim do smrti" (Ps 13,4b). In vas bo razsvetlil« (Spisi sv. Angele, Sedmi nasvet, 27–29).

Dež in sneg sta v obilju napojila v letošnji zimi našo zemljo. A ne le zemljo. Božja beseda in beseda sv. Angele sta tudi srca mnogih, ki so se odprli zanju, oblikovali v kruh za življenje drugih. Kdo in kako konkretno so odgovarjali na dotik Božje besede, boste lahko prebrali na straneh, ki so pred vami.

Naj se B(b)eseda dotakne tudi zemlje vašega srca, da bo vzbrstelo za Ljubezen ...

a. Nina

kazalo

BESEDA UREDNIŠTVA

»Moja beseda bo storila,
kar sem hotel ...« 3

BESEDA PROVINCIALKE

Mreže 5

AKTUALNO

Moja rast
v skupini za žene 6

Skupina za žene –
Rakovnik 8

Neverjetna žena 10

Novo življenje 12

NAŠE POTI IN DOGODKI

Habemus Papam! 17

Provincialno romanje
27. IV. 2013 19

MEDNARODNOST

Povezovanje
za več življenja 24

Ko se zjutraj zbudim ... 26

En mesec na Dunaju 28

POŽIREK ANGELINE BESEDE

Premislite 29

MIR, PRAVIČNOST IN OHRANITEV STVARSTVA

»Insieme« spodbud 30

IZ VZGOJNIH LOGOV

Iz resnice v ljubezni 32

V juvenatski skupnosti
življenje zajemamo
takole ... 34

POKLICAL SI ME PO IMENU

s. Gracija Premrl
50 let uršulinka
z vsem srcem 35

s. Zora Škerlj
50 let Bogu in ljudem
darovanega življenja 37

SV. ANGELA

Vera svete Angele (1. del) 41

NAŠ APOSTOLAT

Pogled v delo
ekonome v Ljubljani,
s. Karmen Očepek 44

MISIJONI

Na poti v Peru 47
Uršulinska skupnost
v Kambodži 48

NAŠE INSTITUCIJE

Sv. Angela,
romarica po družinah 50
Kulturno društvo
Schellenburg 51
Marijin dom v Mekinjah 52

IZ NAŠIH SKUPNOSTI

Iz skupnosti Ljubljana 56
Pržan 58
Skupnost
Izola 59
Maribor 60
Dan odprtih vrat 60
Sveti Duh 62
Insieme na vrtu 62
Mekinje 64

USTVARJALNOST

Kako nastane ursKotek? 65

Mreže

beseda
provincialke

Uršulinke Rimske unije se vedno bolj intenzivno pripravljamo na vrhovni kapitelj, ki se bo pričel septembra v Rimu. Odposlanke smo že bile poslone v province, ki jih bomo v teh mesecih obiskale, da bi bolje in lažje razumele stvarnost vse ustanove in prisluškovala, k čemu nas v tem trenutku kliče Gospod.

Odlomek iz Lukovega evangelija o poklicu in spreobrnjenju apostola Petra ob čudežnem ulovu (Lk 5,1–11) nas že dobro leto spremlja na tej poti. Ko sem v velikonočnem času poslušala poročilo o Jezusovem srečanju z učenci na Genezareškem jezeru po vstajenju, kakor ga je zapisal Janez (Jn 21,1–19), me je pritegnila podobnost teh dveh odlomkov, ki se dogajata na začetku in koncu Petrove odisejade z Jezusom. Obakrat srečamo Petra s tovariši, ki se vso noč trudijo, a nič ne ujamejo. Razočarano spirajo mreže in neznancu na obali z žalostjo priznajo, da niso nič ujeli. »Odrini na globoko«, »vrzite mreže na drugo stran,« se glasi naročilo, ki zahteva pogum in sposobnost tvegiranja, predvsem pa vero, da tisti, ki naroča, ve, kaj govori. Obakrat učenci doživijo obilen lov, da so „napolnili oba čolna“ in da mreže „zaradi obilice rib niso mogli več izvleči“.

Majhna razlika. Na začetku Petrove poti se zaradi obilice rib mreže začnejo trgati (Lk 5,6), po Jezusovem vstajenju pa evangelist ugotavlja, da čeprav jih je bilo toliko (153, kar je število vseh rib, ki so jih takrat poznali), se mreža ni strgala (Jn 21,11b). Če je ob prvem obilju rib Peter ugotovil, da je grešnik in je prosil Gospoda, naj gre od njega, je ob drugem srečanju s čudežem za njim že izkušnja zatajitve in bridkega joka, Jezusove smrti in vstajenja. Sedaj ve, da je grešnik, a ve tudi, kdo je Gospod in kaj je Gospod zanj storil. Ko ga po zajtrku Jezus tretjič vpraša: »Ali me ljubiš?«, mu je živo pred očmi trikratna zatajitev, zato se sicer užalosti nad sabo, a v veri vanj, ki ga vprašuje, odgovori: »Ti vse veš, ti veš za moje stranpoti in padce in ti veš, da mi podarjaš odpuščanje, ker si umrl in vstal zame. Ti mi podarjaš ljubezen, zato ti veš, da te imam rad.« Zaradi Božje ljubezni se mreža ni in ne bo strgala, ker jo skupaj drži Tisti, ki jo pošilja.

Kot Jezusovi učenci smo povabljeni, da hodimo skupaj s Petrom pot od spoznanja sebe, do tega, da spoznamo Gospoda in kaj je On za nas storil. Vrzimo torej mreže ...

a. Mateja Koršič

5

Povabljeni smo,
da hodimo skupaj
s Petrom pot od
spoznanja sebe, do
tega, da spoznamo
Gospoda in kaj je On
za nas storil. Vrzimo
torej mreže ...

Moja rast v skupini za žene

Po letih investiranja v družino, ko je tretji otrok spustil moje hlačnice (ker krila ne nosim), sem začutila, da ne morem več dajati toliko, kot bi želela, ker sem v sebi prazna. V meni se je prebujalo hrepenenje. Začela sem iskati načine, kako ga potešiti. Po iskanju na internetu in po priporočilu kolegic sem se znašla v skupini za žene pri Sv. Duhu. To je bilo neverjetno odkritje! Kot da je program narejen prav po moji meri! Odkrivale smo darove žene in svojo poklicanost v okolju, kjer živimo. S sestro Anko in Meto smo vstopale v svetopisemske odlomke z njuno – žensko – razlago. Zame je bila to revolucija! Odkrila sem – jaz temu pravim – »žensko duhovnost«. Do takrat sem vedno poslušala samo moške razlage: duhovniki pri maši, katehet pri verouku, voditelj duhovnih vaj. Zdaj pa je nekdo govoril mojo govorico, ki mi je ni bilo treba prevajati.

Veliko bogastvo so mi bile izkušnje žena, predvsem starejših. Ob njih sem spoznala, kako bogata in rodovitna leta me čakajo – ravno nasprotno od tega, kar sem si jaz predstavljala. Spoznala sem nekatere zakonitosti duhovne rasti. In ko sedaj doživljam kaj zame novega, se spomnim, da je podobno pot prehodila tudi že katera druga. Ne sprašujem se več, kaj je z mano narobe in zakaj se mi je to zgodilo. Hvaležna sprejemam vprašanja, ki mi jih postavlja življenje in vanje zavestno zagrizem. Ker na izkušnjah drugih vidim, kakšne sadove prinašajo.

Trenutki tišine in molitev v kapeli so bili večkrat edina priložnost v mesecu za mirno molitev. Teksti, ki smo jih dobivale za branje doma, in vprašanja za razmislek so me spodbujali, da sem se nekajkrat na mesec zbrala in premišljevala. Iz samostanske knjižnice in od drugih žena sem si sposojala knjige z duhovno vsebino in brala. Počasi sem sestavljala raztresene koščke moje notranjosti in nekega dne osebno srečala Jezusa. Prej je bil zame Bog nekdo, h kateremu sem se ozirala »nekam tja gor«, zdaj pa je postal oseba – moj življenjski spremljevalec.

Naslednji velik korak sem naredila neposredno ob sv. Angeli. Tretje in četrto leto v skupini smo ob Pravilu razmišljale in se vadile v uboštvu, pokorščini in devištvu. Zanje smo si vzele več časa, zato da ne bi o njih samo govorile, ampak jih tudi zaživele. Angelina pravila so univerzalna – zame, ki sem poročena, in zate, ki nisi. Pokazala so mi način, kako izbirati pot: biti pokorna navdihom Sv. Duha. Ob sv. Angeli sem se spoprijateljila s Sv. Duhom. V ljubljanski kapeli je na mozaiku sv. Angela, zavita v plašč v obliki sv. Duha – tako bi želela, da tudi Bog vidi mene.

V tem obdobju sem se ob premišljevanju o uboštvu »naučila« tudi hvaležnosti. To je drža, ki jo zdaj zlahka udejanjam, za druge svete pa sem začetnica. Vendar vem za pot – po Angelinem zgledu.

Tem letom velike rasti so sledila in še sledijo leta, ko je treba udejanjiti vse, kar sem spoznala. Vaja v zvestobi, potrpežljivosti. To pa gre počaaaaasi. Skupina za žene mi zdaj predstavlja sidrišče, da me življenje ne odnese predaleč stran. Žene so mi zgled in duhovna opora; smo v molitvi povezana skupnost; hodimo en del poti skupaj. Sestra Meta nam je duhovna mati in če nje ni, se počutimo kot nepopolna družina.

Iz hvaležnosti za vse prejeto in zato, ker vem za hrepenenja meni podobnih žena, sem želela bogastvo skupine deliti naprej. Zdaj v naši župniji Ljubljana Rakovnik že drugo leto deluje skupina za žene z istim programom, kot smo ga imele pri Sv. Duhu.

Kako sv. Angela vpliva na moj vsakdan? Vsako jutro začnem z vzkliki hvaležnosti, h kateri me je vzgojila. Želim prisluhniti drobnim navdihom Sv. Duha po ljudeh in dogodkih. Z drobnimi vsakodnevnimi odločitvami želim ostati zvesta poklicanosti, ki sem jo s pomočjo vzgoje v skupini za žene odkrila. Pri temnih plasteh vsakdana pa se večkrat vprašam, ali je to ravnanje vredno prijateljice sv. Angele.

Iskreno in iz dna srca sem hvaležna vam – uršulinkam za vašo karizmo. Za pot, ki jo hodite in po kateri se lahko zgledujemo žene – laiki. Vaša bližina in podarjeni čas je velik dar v mojem življenju. Če še enkrat preletim zgornje vrstice in pregledam, kaj sem ob vas spoznala (samo spoznala in ne udejanjila), je to ravno tisto, kar nas uči sv. Angela: vstopiti v intimni odnos z Ženinom, se upodobiti po njem in biti zanj vsa na razpologo.

Hvala vam, da živite njen zgled!

Ljubljana, 6. 2. 2013

Jožica

Skupina za žene – Rakovnik

8

Jeseni 2011 se je v župniji Rakovnik organizirala Skupina za žene. Idejna pobuda je prišla s strani dveh žena, ki obiskujeta takšno skupino v Škofji Loki. Naša mesečna srečanja so za nas dragocen čas, ki ga namenimo sebi in svoji ženski duhovnosti. Marsikatera si namreč tako poglobljeno in intenzivno duhovnost le redko privošči doma, ko je razpeta med številnimi obveznostmi. Tako si napolnimo svoj duševni vodnjak, da iz njega črpamo naslednji mesec; in ko skoraj že presahne, je tukaj zopet srečanje, ki natoči nove žive vode. To so dnevi, ko gremo domov z novimi spoznanji, lastnimi potrditvami in radovednostjo, kaj vse bomo spoznale in v čem bomo zorele tisti mesec. Ko se skozi mesec prebijamo z dnevnimi rutinami, pa nekeje v sebi vemo, da nismo same, da nas spremljajo druge žene, da smo me drugim v spodbudo in oporo. Nekatere žene smo se poznale že pred skupino, nekatera poznanstva pa so zrasla na novo. Vsa pa so trdna in zaupna. Vemo, da smo žene, ki smo vredne zaupanja in opore. Organizirale smo tudi izmenjavo knjig, ki nas nagovorijo. Vem, da so marsikatero spodbudile, da je ponovno vzela v roke Sveto pismo in ga tokrat prebrala z iskanjem globljih pomenov, da je marsikatera ponovno posegla po duhovni literaturi in

si vzela čas zase. Marsikatera je začela izražati svoja občutenja bolj sproščeno in brez zadržkov ter pisati dnevnik, se pogovarjati z Bogom na svoj način in našla razumevanje za svoje dvome o duhovnosti. Rastemo v veri, da bo skupina kraj srečevanja žena tudi v prihodnjem času.

Inka

Nanizati želim še nekaj utrinkov žena, ki so članice skupine.

Skupina za žene je za tiste, ki smo v njej, način življenja.

Pomeni smeh, saj se skupaj poveselimo.

Pomeni oporo, saj dobiš spodbudno misel, ko si v dvomih.

Pomeni potrditev, saj veš, da na tej poti nisi sam.

Pomeni trenutek za molitev, saj je to del naše skupine.

Pomeni čas za pogled naprej in kako bolj živeti po Njegovi besedi.

Pomeni prostor za Boga in dar od Boga.

Maja

Sodelovanje v skupini za žene je prineslo v moje življenje veliko novih poznanstev, lepih doživetij in zavedanje, da nisem sama ter da lahko svojo stisko in mišljenje delim s podobno mislečimi. Daje mi moč, da vztrajam in rastem v veri.

Barbara

Lansko leto sem se slučajno znašla v Tivoli-ju, ko je potekal vsakoletni tek žensk. Sama nisem športnica in me načelno take prireditve samo ovirajo pri gibanju po mestu, ampak te tekajoče ženske vseh starosti in oblik so izžarevale ogromno pozitivno energijo, žensko energijo ... V skupini za žene se včasih počutim podobno. Družijo nas neka posebna energija, posebno razumevanje. Na srečanju se umirim, skozi pripovedovanje drugih in skozi svoje razmišljanje poiščem stik z žensko v sebi, česar ob vsakodnevnih obveznostih ne zmorem prav pogosto. Nagovorijo me izkušnje različnih generacij. Posebej dobro se počutim, ko se srečamo tudi zunaj, na rakovniškem hribu ali pri sveti maši. Najbrž zato, ker spet začutim, da nekam tudi kot ženska v domačem okolju spadam, da skupaj »tečemo« in se spodbujamo.

Barbara

V Skupini za žene sem pričela bolj intenzivno dojemati žensko vlogo pred več kot 2000 leti skozi besedila v Svetem pismu. Pomembna sporočila so pogosto skrita v samo nekaj besedah, stavku ali dveh. A kljub temu ima vsebina močno in globoko sporočilno moč tudi za današnji čas.

Pavla

Skupina za žene je zame zanimiva izkušnja, kjer si izmenjujemo in podeljujemo različna mnenja in s tem bogatimo druga drugo. Načini, kako obravnavamo posamezne vsebine in biblične tekste, so prava dobrodošlica za poglabljanje vere. Hvaležna sem vsem, ki so pripomogli k temu, da ta skupina deluje, saj smo navezale pristne in pristrčne stike. Upam, da bo ta skupina z božjo pomočjo, ob pomoči nun in z zagnanostjo voditeljic Jožice in Maje delovala še dolgo let.

Milena

Prva misao, koja mi pada na pamet, je: „Kako ću ja bez moje skupine“.* Bez ljudi (čitaj žena), koje su me duhovno osnažile, dale potpuno novu domenziju mojoj vjeri - tradicionalnoj, potakle na razmišljanje o vlastitom poslanju na ovoj zemlji, osvjestile važnost duhovnosti u mom životu,... Mislim da se polako učim prihvaćati život (sebe i druge) i predavati ga u Njegove ruke. U tom duhu vjerujem, da će se i u Zagrebu pronaći neka skupina za mene, koja će mi pomoći, da nastavim rasti, da će preseljenje i prilagodba (za djecu) proći dobro.... U međuvremenu svakako bih željela ostati u kontaktu sa mojom skupinom (duhovno ali i fizički) i biti zahvalna Bogu, što me je Njoj poslao.

Ozana

*Op.: Ozana se po zaključku moževoga službovanja u Sloveniji letos poleti vraća na Hrvatsko.

Moji utrinki o skupini. Lahko rečem le dobro. Naučila sem se bolj občuteno moliti; zelo veliko so mi dale razlage svetopisemskih odlomkov, ki so jih res občuteno razložile sestre. Vedno se veselim vsakega novega srečanja, pa tudi tega, da si lahko izposodim kakšno novo knjigo – tudi iz tega sem dobila veliko dobrega.

Kristina

Skupina za žene me s svojimi temami vodi in usmerja, da bolje spoznavam in uresničujem svoje življenje. Vedno znova me navdušujejo zelo dobre razlage svetopisemskih odlomkov. Srečanja so mi v spodbudo in veselje.

Cvetka

Neverjetna žena

Kaj mi pomeni Angela?

Angela mi veliko pomeni in je moj velik vzor žene, ženske! Bila je žena, ki je v polnosti živela Ljubezen v vsaki življenjski situaciji; predana v služenju, tankočutna za sočloveka, odločna v vzgoji mladine, zlati deklet – lahko rečem: »mama«, ki zmore ljubiti do konca in katere glavno zatočišče je pri nogah Jezusa Kristusa.

Kako se povezuje z mojim življenjem?

Bilo je pred šestnajstimi leti, ko sem bila v animatorski šoli, ki jo je vodila s. Štefka. Prevzelo me je njeno navdušenje in skrb za vzgojo mladega človeka. Nato je sledilo vabilo na prve zaobljube sester, duhovne vaje, priložnostna srečanja ..., in ob neki priliki dobim v dar strip »Angele Merici« in knjigo »V vetru Duha«! Ob prebiranju kar nisem mogla dojeti, kaj vse je v svojem

kratkem življenju zmogla ta neverjetna ŽENA. Ta lik žene je v meni puščal sled in vedno globlje iskanje poslanstva žene. Njeni spisi in nasveti so tako preprosti, praktični in jasni, kažejo smer in cilj življenja v polnosti. Še posebej me je prevzela, ko sem se osebno »srečala« z njo v cerkvi Svete Angele Merici v Brescii, kjer je shranjeno njeno nestrohnjeno telo. Ta majhna ženica, pa tako drzna v izpolnjevanju Božje volje, mi je vzor, spremlja in spreminja moje življenje, da bi tudi jaz globlje in v polnosti živela svoje poslanstvo žene, mame in babice.

Zakaj prihajaš v skupino?

Imela sem čudovit zgled svoje babice, ki je trpljenje in vse tegobe življenja sprejemala z vdanostjo v

Božjo voljo in vero, vedno pripravljena za dobro in z nasmeškom na ustih. To je v meni pustilo, da sem tudi sama iskala in želela globlje živeti svojo vero. Tako se mi je pred petimi leti ponudila priložnost, da se priključim skupini žena, ki želijo v globini in polnosti živeti svojo ženskost. V skupini smo ženske in dekleta različnih starosti, vsaka s svojim lastnim izkustvom vere in iskanja, a z istim ciljem: z veseljem biti pričevalka za Kristusa. Srečanja so zame veliko bogastvo, saj odkrivam, kako velik je Bog in kako neverjetna Njegova zastonjska ljubezen, ko prisluhnemo druga drugi v tolažbi, trpljenju, veselju, sreči, bolezni ... preteklega meseca. Lepa izkušnja, čudovita popotnica in »nova smernica« za Pot do naslednjega srečanja.

Vsako srečanje mi pušča pečat in molitev za skupino, da bi žene zmogle v veselju in pokončnosti živeti kot žene današnjega časa po vzoru svete Angele.

Irina

Opomba:

V Mariboru je v dveh skupinah 50 žensk. Zbirajo se na mesečnih srečanjih, ki vsebujejo molitev, medsebojno podeljevanje oz. pogovor, praktične vaje, določeno temo in druženje. Prva skupina, ki se zbira že peto leto, ima srečanja prvi torek v mesecu od 19 h do 21 h. Druga skupina se zbira prvo leto in ima srečanja vsak tretji torek v mesecu od 18 h do 20 h.

Novo življenje

V naslov sem želela napisati »Skupina No vo življenje«, pa to ni izraz, ki bi ustrezno opisal osemnajst žena, ki se zbiramo enkrat mesečno pri Sv. Duhu. Naše druženje smo začele pred sedmimi leti kot tečaj duhovne rasti za žene z dvoletnim programom. Potem se je program na našo željo podaljšal za eno leto, pa še za eno ... »Kaj iščete? Zakaj nočete oditi?« sta nas takrat vprašali s. Meta in s. Anka – naši voditeljici. Zakaj bi odšle, če smo našle ravno tisto, kar smo iskale: žensko duhovnost. S programom, ki sta ga pripravili sestre uršulinki, smo se učile pravega odnosa do sebe in iskale osebni stik z Jezusom. Poslušale smo izkušnje drugih žena. Učile smo se iz zgledov

svetopisemskih žena in iz zgleda sv. Angele. Njeno pravilo smo spoznavale postopno in temeljito. Zdaj ga skušamo živeti – vsaka po svoje v vseh njegovih odtenkih. Novo življenje zato ni samo skupina, ampak način življenja – vsak dan živeti po zgledu sv. Angele in biti njena vredna prijateljica.

Mesečna srečanja so žarišče tega novega življenja. Vzamemo si čas za mirno in poglobljeno molitev. V molitvi smo opora druga drugi tudi med mesecem. Nato si izmenjamo izkušnjo minulega meseca – kako sem uspela živeti duhovno spodbudo, ki smo jo prejele na prejšnjem srečanju. Sledi uvod v temo meseca, ki jo pripravi ena od žena po vnaprejšnjem programu. Naš izvir sta Sveto pismo in Spisi sv. Angele.

Za domov dobimo nekaj strani duhovnega branja in kakšno knjigo, ki si jih med sabo redno izmenjujemo. Zaključimo s prijetnim klepetom.

Jožica

Takole živijo novo življenje nekatere izmed nas:

Nekoč sem pri enem od srečanj že izjavila, da mi srečanja skupine Novo življenje pomenijo zamah kril. Ta izraz sem prebrala v knjigi V vetru duha in se mi zdi najprimernejši. Dan na dan opazujemo blato posvetnosti (mlačnost, pehanje za materialnimi dobrinami, za oblastjo, sedeži v prvih vrstah). Vsako naše srečanje pa nas približuje življenju z Bogom, sobivanja z Njim, poglobljenemu osebnemu odnosu z Njim. Veliko mi pomeni, da smo ženska skupina, ker je vzdušje povsem pisano na kožo nam ženskam.

V skupino nisem prišla, ker bi takrat že poznala karizmo sv. Angele. Poznala pa sem sestre uršulinke, jim bila vedno hvaležna, da živijo v moji soseščini, saj sem čutila, da veliko molijo in se učinki njihove molitve stekajo na vse nas. Mir na njihovih obrazih je povedal več kot vse besede. Povsem nevsiljivo so mi zlezle pod kožo. Vendar pa do začetka naše skupine nisem našla priložnosti, da bi jim prišla bližje. Potem pa pride povabilo na srečanja za duhovno rast žena. Starost ni pomembna. In sem tu. Bogu hvala.

Pred vstopom v skupino Novo življenje sem življenje uršulink spremljala od daleč. Slutila sem milosti, ki prihajajo od tam, slutila njihovo plemenito pot, ki jo hodijo tudi zame, slutila Svetega Duha, ki jih napolnjuje mnogo bolj, kot nas navadne ljudi. Sedaj to doživljam, se trudim posnemati jih, sem skoraj ena od njih. Bogu hvala.

Sveto Angelo sem bolje spoznala šele v letu, v katerem smo jo pri skupini temeljiteje obravnavale. Knjigo V vetru duha sem prebrala dvakrat. Zame je to odločna žena, ki je točno vedela, kje je njeno mesto. Občudujem njeno poslušnost Svetemu Duhu, njeno skromnost, vero, skrb za druge, delavnost, skoraj že zavidam pa njen dar tolaženja.

Sveta Angela, izprosi tudi meni vsaj malo tega daru!

Marija Oman

V skupino Novo življenje nisem prišla po naključju, ampak po Božji previdnosti. Življenjske okoliščine so me prisilile, da si najdem prostor in čas, kjer se bom počutila varno in sprejeto, da nekaj naredim za svojo dušo. Korak zame ni bil enostaven. Hvaležna sem ženam, da so me sprejele in želim biti z njimi. Veselim se prvega četrtka v mesecu, pa tudi če včasih delam „domačo nalogo“ malo s strahom. Zato si dovolim iz besedila ene od obravnavanih tem, ki je govorila o bratu puščavniku, ki je prihajal na srečanja z modrim starcem in ni nič vprašal, izposoditi njegove besede, ko je rekel: „Oče, zame je dovolj, da te vidim.“

Jončka

V skupini Novo življenje sem že od vsega začetka. Najprej so uršulinke vstopile v našo družino in kot mamu me je začelo zanimati, kdo snubi mojo hčerko. Tako sem prišla do duhovnosti sv. Angele, ki je neusahljivi vrelec milosti.

Nekje sem slišala zgodbo. Približno takole gre: »S pleteno košaro so hodili po vodo. V isto košaro so prej na njivi pobirali krompir, torej je bila vsa od prsti. Kljub temu da so vodo večkrat prinesli, jim je vsa po poti odtekla. Vode niso prinesli, ampak košara je

postala čista.« Tako mene prečiščuje duhovnost sv. Angele.

Srečanja mi dajejo moči, me opogumljajo v sivini vsakdana. Sveta Angela me vabi, naj bom spravljena s svojo življenjsko situacijo, saj sem s tem podobna ponižnemu služabniku, ki v sebi nosi mir, ki izhaja iz pokorščine. Gre za zaupanje, da Bog ve, kaj je zame dobro in prav. Vabi me, naj vse pričakujem od Boga in vse svoje upanje stavim le Nanj. On bo naredil čudovite stvari ob svojem času in ko bo On to hotel. Vabi me, naj bo moje glavno zatočišče ob nogah Jezusa Kristusa. Vedno znova prebiram in použivam te besede. Ko živijo v meni, je vse prav tako, kot je. Varujejo me pred nezadovoljstvom, nepotrpežljivostjo, pred skušnjavo, da bi svojim domačim vsiljevala svojo voljo.

Bernarda Kavčič

Sem neutrudna iskalka. Biti iskalec je dar, je milost. Za ta dar sem Bogu neizmerno hvaležna. Vedno bolj spoznavam, da me s tem darom, s to milostjo Bog vedno bolj priteguje k sebi in mi pomaga, da se učim iz tega daru živeti z bližnjimi in zanje; nemalokrat skozi preizkušnje.

V tej darežljivosti me je Gospod pripeljal najprej k uršulinkam, zatem v skupino Novo življenje, prek tega dvojega tudi k sv. Angeli.

Tako sem se iskalka znašla med iskalkami, ki so postale moje dragocene sopotnice v življenju in tudi učiteljice v iskanju in dojemanju Boga in Njegove veličine. Vsaka je dragocena na svoj način.

Časovni okvir – prej, zdaj, potem ni omejitve, ločnica ali mejnik. Je stičišče, izvor, vir, jedro, ki korenini v Jezusu Kristusu.

Skupina Novo življenje in sv. Angela, ki nam je vzor vseh čednosti, sta zame znamenji, da je mogoče

v vsakem času živeti polno. Globoka in iskrena sestrška molitev pa jasen dokaz, da molitev dela čudeže in je neusahljiv vir spodbude in opogumljanja.

Vse to me utrjuje v prepričanju, da je mogoče kljub stvarnosti, v kateri se nahajamo, živeti v upanju in zaupanju, da je Jezus Kristus Pravi in Edini, Luč in Resnica, je ŽIVA STVARNOST, ki nas usposablja za svoje priče tam, kamor smo postavljene.

Marijana Jager

Vskupini Novo življenje sem najmlajša članica – obiskujem jo prvo leto. Vanjo sem se vključila zato, ker sem v življenju pogrešala ljudi, s katerimi bi se lahko pogovarjala in z njimi razmišljala o Bogu. Pogrešala sem tudi skupinsko molitev. Prišla sem zaradi želje po spoznavanju Božje besede in Jezusovega življenja. Sveto Angelo in njeno življenje še spoznavam. O njej sem prebrala nekaj knjig, o njej poslušam pripovedi od sester iz skupine. Čutim, da nam je darovala nekaj zares velikega. Zelo rada prihajam na srečanja, saj me bogatijo.

Metka Oblak

Vskupino Novo življenje me je pred tremi leti pripeljala Božja previdnost, saj sem po sklepu družinskih duhovnih vaj čutila, da moram nekaj narediti na svoji duhovni rasti. In to skupaj z drugimi ženami. Tako sem začela iskati in, Bogu hvala, našla skupino, ki živi iz Angeline karizme. Torej: najprej sem iskala skupino za žensko duhovno rast, šele nato pa sem se začela srečevati s sv. Angelo. Skupina me je sprejela, kar pomeni, da je odprta in zrela, da se sooči z novim, se spreminja in spreobrača.

Sv. Angela me v tem trenutku najbolj nagovarja s svojo potrpežljivostjo. Od Božjega sporočila, da bo

ustanovila družbo devic, do ustanovitve je namreč minilo kar nekaj časa in ona kljub temu ni izgubila vere, upanja in ljubezni. V tem vidim velik zgled in izziv za svoje življenje. Sestre v skupini smo različnih starosti, stanov in poklicev. To je veliko bogastvo, v katerem si lahko medsebojno izmenjujemo darove, izkušnje idr. Čutim pa, da se med seboj spoštujemo. Vse to mi pomaga, da pogledam čez svojo ograjo in ne

ostajam zaprta v svojem življenjskem obdobju med »sebi enakimi« in »ne prepričujem prepričanih«.

Barbara Šubic

Skupina Novo življenje je zame kot biser, ki ga najdeš, ko najmanj pričakuješ. Naša mesečna srečanja so zame v sedmih letih postala tisto duhovno ogrodje, znotraj katerega vedno znova najdem moč in

korajžo. V občestvu žena se medsebojno podpiramo z molitvijo in v pogovorih. Pod vodstvom s. Mete (in pred leti tudi s. Anke) plujemo po širnih in vedno globljih morjih uršulinske duhovnosti.

Začetnih srečanj sem se udeležila z namenom, da bi mi pomagala vzdrževati »duhovno kondicijo«. V skupino sem se vraščala počasi, vendar sem pognala globoke korenine. Zdaj si življenja brez te skupine ne znam več predstavljati. To je darilo, ki mi ga je podaril Gospod, in vem, da mi je lahko tudi odvzeto. Zato skušam nabrati čim več in poskušam dati, kar je v moji moči.

Lani je minilo deset let, odkar sem se pri Svetem Duhu udeležila prvih duhovnih vaj v tišini. To je bil zame zelo pomemben dogodek: v duhovnem življenju sem s pomočjo s. Andreje Godnič predstavila v višjo prestavo in hkrati pričela pobirati koščke svojega takrat razbitega življenja. Od tedaj so uršulinke na tak ali drugačen način stalne spremljevalke na mojem romanju skozi življenje. Uršulinski red in njegova duhovnost sta dva izvira čiste vode, v katerih se odžejam. Do uršulink sem močno zadolžena: že davno sem prejela veliko več, kot bom kadar koli mogla povrniti. Hvala!

Kako sem spoznavala sv. Angelo? Ko sem prvič prebirala njene Spise, je bila to ljubezen na prvi pogled. Vendar lahko v lik velike duhovne učiteljice, materinske svete Angele, prodiram le počasi, po kapljicah ... Njena duhovna drža mi je pisana na kožo. Je povsem ženska in tako zelo primerna prav za naš zmedeni čas. Hkrati pa je tako duhovno močna, da odkrivam vedno nove in nove globine. Poleg spisov mi je zelo dragocena njena devetdnevnik, v zadnjem letu pa tudi hrvaški prevod besedil s. Luciane Mariani. Sem šele na začetku ...

Helena Bešter

Skupino Novo življenje pri Sv. Duhu obiskujem že od njene ustanovitve leta 2006. Pridružila sem se ji takoj po poroki, saj sem začutila, da bom v novi vlogi žene potrebovala dober zgled, možnost za osebno in duhovno rast, kar mi posamezna srečanja, romanja in duhovne obnove skupine nudijo v polni meri. Danes lahko rečem, da čutim močno pripadnost skupini, ki mi je v vseh teh letih enostavno prirasla k srcu. Veselim se vsakega srečanja posebej. Vsako srečanje je zame namreč „novo vino v moj vrč“ – priložnost za medsebojno bogatenje z ostalimi članicami; za izmenjavo izkušenj, dobrih zgledov ter je polno spodbud po zgledu sv. Angele, drugih svetnic, avtorjev razdeljene duhovne literature, kako urediti posamezno področje življenja ... kako duhovno rasti v današnjem vsakdanu ... preko česar prepoznavam svojo poklicanost.

V skupini smo članice različnih starosti in poklicanosti, vse pa nas kot „sestre“ združujejo Angelin duh, medsebojno zaupanje in molitvena podpora.

Sabina Vidmar

Habemus Papam!

naše poti
in dogodki

V

času mojega življenja ima naša Cerkev tretjega papeža. Vse tri sem imela priložnost srečati v živo. Če merimo v metrih, najbližje nedavno izvoljenega papeža Frančiška.

Prav poseben dar je živeti v Rimu, kjer lahko zelo od blizu spremljamo dogajanje v Vatikanu. 11. februarja smo v skupnosti prebrale pismo Benedikta XVI., v katerem je zapisal, da odstopa z mesta rimskega škofa in papeža. Novica je bila za nas presenečenje, zase lahko rečem, da se mi je v grlu naredil cmok in v glavi vprašanje, kaj to pomeni. Zaznala sem žalost, kasneje pa veliko modrost in dostojanstvo tega moža. To mnenje se mi je potrdilo na njegovi zadnji avdienci, 27. februarja. Prišlo nas je veliko. V spoštljivi tišini smo prisluhnili branju iz Pavlovega pisma Kološanom 1,3–6. Z veliko hvaležnostjo je delil z nami svoje upanje, da »Evangelij očičkuje in prenavlja, rodi sadove, kjer koli ga skupnost verujočih posluša in sprejema Božjo milost v resnici in ljubezni. To je moje zaupanje, to je moje veselje.« Zelo nas je nagovoril. Resnično: »Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost« (Dan 12,3).

Naša izkušnja Cerkve se je krepila, ko smo 13. marca tekale, kajti pomembne so bile minute, na trg, da ujamemo ime novoizvoljenega »škofa Rimske Cerkve«, kot sam sebe imenuje naš Frančišek. V gneči smo našle stezo, da smo prišle na trg, kjer smo pred seboj gledale na balkon, kjer je bilo vse pripravljeno. Bilo je naznanjeno: »Annuntio vobis gaudium magnum; habemus Papam: Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum, Dominum Georgium Marium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Bergoglio qui sibi nomen imposuit Franciscum.« Sledil je močan aplavz in napeto poslušanje, kdo je ta kardinal, narodnost (Argentinec), starost (76 let) ... Na trgu smo bili vsi ena velika družina, naklonjeni drug do drugega in v srcu srečni, da imamo papeža. Po nekaj minutah, ki so se nam zdele dolge, je prišel Frančišek. Zpomnila sem si, kako je stal pred nami, preprost, skromen, nasmejan in zazrt v nas. Ena njegovih prvih besed je bila: »Bona

*Pričakovanje na trgu
13. marca, ob izvolitvi
papeža.*

sera!« Kasneje je prosil, naj molimo zanj, predno nam bo podelil blagoslov. Bili so trenutki bogate tišine, ki ostanejo zapisani za vedno nekje globoko v srcu, kjer sem zakoreninjena v Cerkev.

Trdno zaupam, da nam je dan mož, ki bo našo Cerkev vodil tako, kot je v Večnem načrtu. Večkrat smo bile pri njegovi maši in vsakič je na trgu vse polno, polno. Molim, da bi vse te ljudi spremljala luč Vstalega Gospoda, kot je rekel papež na avdienci 17. aprila: »Imeti moramo pogum vere ... Gospodu moramo prepustiti, da prevzame lastništvo nad našim življenjem, da ga spremeni ter osvobodi teme zla in greha.«

s. Andreja Perc

*Naša skupnost
»s papežem«.*

*Papež na avdienci
17. aprila 2013*

Habemus Papam!!!

fotografije: noviciat

Provincialno romanje

27. IV. 2013

19

Prišel je težko pričakovani dan, naše tradicionalno provincialno romanje, ki smo ga letos povezale s slovesnostjo 50-letnice zaobljub s. Gracije Premrl. Cilj našega romanja: božjepotna cerkev Marije Vnebovzete na Zaplazu, kjer je pred 2 letoma našel svoj večni dom bl. Lojze Grozde; dalje kraj njegovega mučeništva na Mirni in potem Žalostna gora pri Mokronogu.

Ob 9.00 smo v skupnem avtobusu iz Ljubljane odinili na pot proti »dolenjki«; pred tem pa je s. Mateja izročila relikvije bl. Lojzeta Grozdeta s. Metki Capuder, da bi bile v duhu še bolj povezane z njo in v prošnji za njeno zdravje.

Na obeh straneh ceste nas je pozdravljala v sveže zelenje in cvetje odeta narava, vse je že dišalo po lepem majniku. Skozi Trebnje in Čatež smo se povzpeli na Zaplaz, ene smo zadnji del poti proti cerkvi opravile peš, da bi bolj začutile romanje.

Okrog cerkve smo se začeli zbirati sestre, sorodniki; p. Lojze Bratina, DJ, je pripeljal posebno skupino naših sester. Ob 11.00 se je začela slovesna sv. maša, ki jo je vodil p. Lojze, somaševal pa je tudi g. Marko Japelj, ki nas je kot župnik Čateža, kamor spada romarsko središče Zaplaz, prav prijazno pozdravil. Dobrodošlico vsem, zlasti pa jubilanke s. Graciji, je izrekla provincialka s. Mateja Koršič, ki nas je spomnila

na duhovno povezanost s s. Zoro Škerlj, zlato jubilantko v Bocvani.

P. Lojze Bratina nas je v homiliji nagovoril v luči Božje besede: kdor spolnjuje zapoved ljubezni in se življenjsko izroči Jezusu Kristusu, pričuje za Božja dela. To je smer, ki na zemlji ni nikdar dosežena, a nas vabi dalje ...

Po obnovi zaobljub s. Gracije smo iz vsega srca zapeli Moja duša poveljuje Gospoda in prešli v evharistično daritev.

Ob prepevanju po maši smo po naši navadi v cerkvi sklenile krog in pozdravile našo jubilantko, za nami pa še njeni sorodniki.

Gospod župnik nam je potem zanimivo predstavil vsebino mozaika, oseb, ki so upodobljene. Nekatere sestre pa so s pomočniki medtem pripravile mize, klopi, piknik kosilo za cerkvijo. Ob odlični hrani, pijači

in voščilu s. Graciji, ob petju, druženju in »kvizu« smo se zadržali kar dve uri, saj nam je bilo vreme zelo naklonjeno.

Ob 15.00 smo se spet »vkrkali« v naš avtobus, nekateri pa v avtomobile in se usmerili proti Mirni, v gozd, kjer je bil l. 1943 Lojze Grozde mučen in ubit. Ob spominskem križu so nam junioristke pripravile spominsko akademijo, odlomke iz njegovih pesmi in iz nagovorov prijateljem iz Marijine Kongregacije:

»Bratje, kongreganisti! Bodimo vredni nasledniki velikanov, ki so ob Marijini roki izšli iz naše kongregacije ... Mi, ki predstavljamo prihodnost Cerkev in naroda, se moramo svoje naloge že zdaj zavedati in moramo že zdaj v mladosti po navodilih sv. Cerkve delati za to, da pride na svet nov, boljši red. Nov boljši red pa zahteva najprej novega, boljšega človeka. Brez novega človeka je nov red prazna beseda. In tega novega človeka moramo ustvariti mi. Izoblikovali ga bomo najprej sami iz sebe, in to po vzvišenem vzoru prečistega Srca naše Matere, po Srcu, ki je najpopolnejša podoba božjega

Srca Jezusovega. Z Marijino pomočjo hočemo najprej posvetiti sami sebe. Današnji svet za svojo rešitev ne potrebuje veliko politikov, znanstvenikov in umetnikov, ampak potrebuje predvsem delavnih svetnikov. Vsak **kongreganist je torej poklican k osebni svetosti. A biti svet sam zase ne zadostuje za tvorce novega rodu, ampak moramo pokristjaniti in posvetiti ves svet ... Slabi smo, a mogočno Mater imamo.**»

Tragedijo, ki se je tu zgodila in ki jo je Bog čudovito obrnil v povelčanje, nam je podrobneje opisal gospod župnik iz Mokronoga Klavdijo Peterca. Prevezeti od teh misli smo se vrnili k avtobusu. G. Klavdijo nas je usmeril proti cerkvi na Žalostni gori, nam razložil

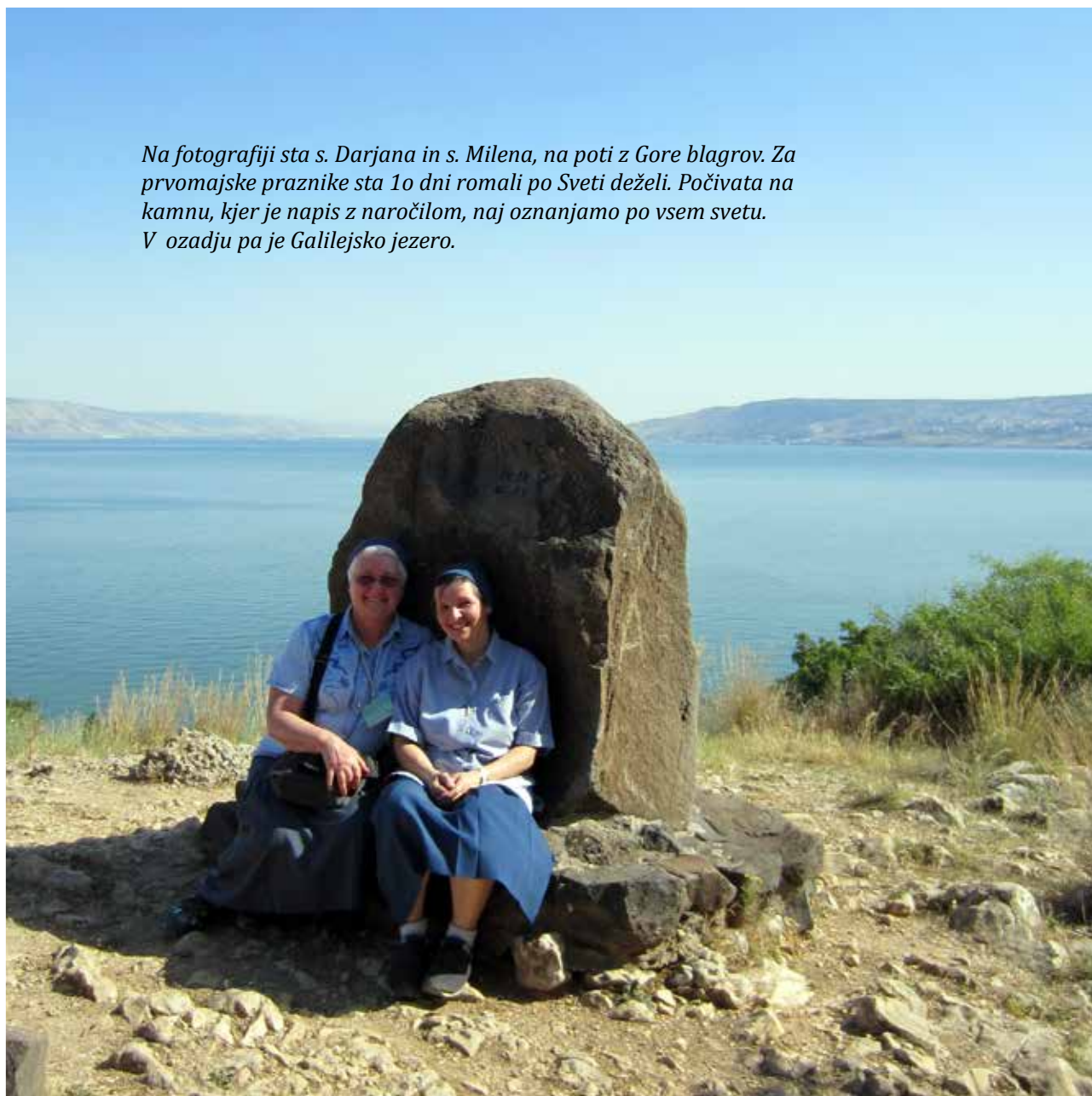
zgodovino »svetih šteng«, ki so tam, in za nas vodil slovesne večernice v cerkvi.

Nato nas je povabil v prostore župnijskega doma; nekateri smo si ogledali še njegovo drobnico v hlevu, on pa nam je skuhal odlično kavo; ob njej smo si podelili še druge dobrrote in nepogrešljivi sladoled.

Za zaključek romanja nas je blagoslovilo tudi nebo, ki je porosilo dež. Še bolj polni hvaležnosti smo se usmerili proti domu, saj nas je navdajala zavest, kako lep dan nam je podaril Gospod in nas varoval na vseh naših potih.

Na fotografiji sta s. Darjana in s. Milena, na poti z Gore blagrov. Za prvomajske praznike sta 10 dni romali po Sveti deželi. Počivata na kamnu, kjer je napis z naročilom, naj oznanjamo po vsem svetu. V ozadju pa je Galilejsko jezero.

med-
narodnost

Povezovanje za več življenja

N

a zadnjem vrhovnem kapitlju 2007 smo se sestre močneje zavedle pomena mednarodnosti, ki ni le dejstvo, da živimo uršulinke v različnih deželah, ampak je to tudi naloga in priložnost za več življenja med nami in boljše izvrševanje poslanstva. Sprejele smo sklep o rednih srečanjih po celinah.

Ker nas je v Evropi kar lepo število provinc, so se oblikovale štiri skupine provinc tako, da so se upoštevale zgodovinske in dejanske vezi sodelovanja med provincami. V vsaki skupini so zastopane province tako z mlajšo kot starejšo starostno strukturo, kar omogoča medsebojno bogatenje.

Naša provinca je v skupini z Anglijo, Avstrijo in Hrvaško. Z vsemi tremi provincami smo imele že kar nekaj sodelovanja. Januarja letos smo se na Dunaju srečale provincialke vseh štirih provinc in načrtovale, kako bi lahko okrepile sodelovanje in podporo. Izmenjale smo informacije o potrebah in možnostih medsebojne pomoči.

Če želimo sodelovati, se moramo med seboj poznati, pa ne le provincialke, ampak vse sestre. Z veseljem je bil sprejet predlog naše province, da bi se povežale na ravni skupnosti. V staro glasovalno skrinjico dunajske skupnosti smo napisale imena vseh skupnosti v štirih provincah in povlekle pare. Nastala je zanimiva slika, da ima vsaka provinca povezavo z vsemi tremi ostalimi.

**LJUBLJANA – LURD
(ANGLEŠKA PROVINCA)
JV ANGLEŠKE PROVINCE –
PROVINCIALAT HRVAŠKE PROVINCE
CELOVEC – ZAGREB VLAŠKA
MARIBOR – VARAŽDIN
NOVI ZAGREB – SVETI DUH**

**IZOLA – ZENICA
SALZBURG – JUŽNA TEMZA
MEKINJE – SEVERNA TEMZA
ROVINJ – NOVICIAT
SLAVONSKI BROD –
SZ ANGLEŠKE PROVINCE
PRŽANJ – DUNAJ**

Pobuda je poživila dopisovanje, izmenjave v novicah, predstavitve pa tudi povabila, da se obiščemo. Prepričana sem, da bomo na teh straneh še brali poročila o sadovih teh izmenjav.

Ko se zjutraj zbudim ...

26

Pišem iz Bostona (ZDA), iz majhne sobice, katere vrata se odpro do polovice, potem pa zadenejo ob posteljo. V njej je prostor še za stol, mizo – tolikšno, da lahko poleg prenosnega računalnika sprejme še moja komolca in svinčnik, križ na steni, nočno omarico, 6 električnih vtičnic, 6 obešalnikov, luč in ventilator na stropu, električni grelec, koš za smeti in radiator. Drugega pohištva ni. Brezžični internet, hvala Bogu, ne zavzema prostora. Pač pa imam vzdolž postelje dve okni z razgledom na veeverice, vrbe in vodni rezervoar. Če sem v sobi v času sončnega zahoda, je pogled še barvitejši.

Vsaka od drugih petih sester iz petih različnih kongregacij, s katerimi stanujemo v isti hiši, ima specifične razmere; luksuz se razlikuje glede na to, ali je v sobi še nočna svetilka, dodaten stol, predalnik, prostor pod posteljo in polička ob oknu. Ker ne znam vietnamsko, kitajsko, korejsko, filipinsko ali špansko, se z njimi sporazumevam večinoma v angleščini. Kaj malega tudi z rokami. Skupaj večkrat jemo s kitajskimi palčkami. Molimo s srcem. Bog je naše globoko središče in razlog za zaupanje in medsebojno pomoč.

Predstava o bogati Ameriki je mit in resničnost, odvisno od družbenega sloja. Podobno, kot se to vedno bolj dogaja tudi v Sloveniji. Revščina je v ZDA za mnoge ljudi, zlasti še priseljence prve in druge generacije ter za ljudi iz etnično zapostavljenih skupin, edina resničnost, ki jo poznajo. Brez zdravstvenega in

socialnega zavarovanja je ta resničnost posebej kruta. Rasizem je še vedno močan in stare rane pri mnogih nezaceljene. Od tod tudi delni strah pred drugimi in teritorialna delitev (vele)mest in regij, v katerih se lahko varno gibljejo le pripadniki določenih skupin.

Kot gostujoča profesorica in znanstvenica predavam na tukajšnji univerzi teologijo in sem vključena v različne znanstvene in pedagoške projekte. V praksi doživljam, da ima sekularizem v Evropi drugačne

značilnosti. Skupna Evropi in ZDA je delitev na religiozno in sekularno; za razliko od Evrope pa v ZDA ni prišlo do upada vere in potiskanja religioznega v privatno sfero. Primer tega so, denimo, mladi, ki ne obiskujejo katoliških šol ali verouka, vendar Bog, religija, duhovnost zanje niso tabu ali "nekaj" z negativnim predznakom.

Drug primer so mladi na katoliški univerzi, enako laiki, redovniki/ce, duhovniški kandidati, ki so verjetno prav po zaslugi širšega, religioznemu izražanju

naklonjenega ozračja sposobni oblikovati zelo močno osebno versko identiteto in jasno pripadnost Cerkvi. Oblikovanje skupnosti kot verskega občestva je zanje že v času študija izrednega pomena. Poudarjajo, da je zavestna graditev skupnosti, ki sestoji iz različnih stanov, odličen način formacije. Prejšnja in sedanja generacija teologov in teologinj pa je tudi zelo zavzeta pri delu za širšo družbeno pravičnost.

Pred kratkim sem tu kot podpornica 300 študentov z »naše« univerze, ki so tekli na bostonskem maratonu in s tem pridobivali sredstva za dobrodelne namene, razmeroma od blizu doživela bombni napad. K sreči sem ostala nepoškodovana. Če bi bila takrat kje drugje, bi verjetno na isti dogodek gledala drugače. Ker pa sem bila prvič v življenju priča iznakaženim telesom, številnim ranam in resnim poškodbam, me je dogodek pretresel. Pretreslo me je predvsem dejstvo, da je po vseh krvavih vojnah in morijah tudi v 21. stoletju spoštovanje življenja tako zelo na psu. Na različnih koncih sveta. In tudi to, da danes ljudje ob vseh sredstvih komunikacije ne slišimo drug drugega. Ko se čutimo nesprejeti, si zadajamo najgloblje rane. V bostonskem primeru tudi fizične.

Življenje vsakega človeka – Slovenca, Bošnjaka, Roma, Arabca, Američana itd. – pa je dar in ostaja dar. Dar, ne glede na narodnost, raso, versko pripadnost, spolno usmerjenost, starost ali zdravje, jezik ali narečje, izobrazbo ali politiko, status v družbi in »popolnost« po mojih merilih. Preprosto JE dar in je sveto. Vsakič, ko se zjutraj zbudim, se ponovno zavem, kako dober in potrepežljiv je Bog z menoj. Lahko bi bila ena od teh, ki so danes brez strehe nad glavo ali v vojni, ali pa me sploh ne bi bilo več. Hvaležnost me priganja, da se zares zbudim, rečem sodbam o drugih (tudi o svojih najbližjih!) STOP in postanem solidarna s človeštvom, ki ga Bog tako zelo ljubi, da je dal zanj svojega edinorojenega Sina.

a. Erika Prijatelj

En mesec na Dunaju

S. Marta Triler je odšla na Dunaj za nekaj tednov pomagat urejat samostanski arhiv. Napisala je odmev na njeno bivanje v sosednji provinci.

28

Z avstrijsko uršulinsko provinco nas veže več kot samo Karavanke, ki povezujejo obe državi, in del skupne zgodovine. Med sestrami je še vedno živ spomin na slovenske uršulinke, ki so se v Avstrijo zatele po drugi svetovni vojni, in na nekaj generacij mlajše, ki so predvsem v Salzburg odhajale na učenje nemščine. Po narodni pripadnosti je avstrijska provinca primer mednarodnosti, saj sestre pripadajo šestim različnim narodom. Njihov apostolat so šole, vendar je edina še dejavna v šoli s. Kristjana v Celovcu. Tako je glavno njihovo poslanstvo molitev in pričevanje zvestobe posvečenemu življenju. Pri svojem delu sem doživljala, da je Dunaj izhodiščna točka in stičišče za uršulinske samostane v srednji in vzhodni Evropi, saj so od tam odhajale uršulinke ustanavljat nove skupnosti na sever (Češka, južna Poljska), zahod (Salzburg, Linz), vzhod (Slovaška, Madžarska, Romunija) in jug (Celovec, Slovenija, Gorica). Obenem pa so kot nemško govoreče tudi most in povezava z uršulinkami samostanov Nemške federacije.

Ko razmišljam o svojem bivanju v Avstriji, sem Bogu hvaležna za:

- duhovno bogastvo sv. Angele, ki nas povezuje ne glede na narodnost in jezik;
- srečanja s sestrami na Dunaju in v Salzburgu;
- spoznavanje Rimske unije na srečanju za učitelje avstrijskih uršulinskih šol;
- dejstvo, da je verski pouk in kateheza v Sloveniji na župnijah in ne v šoli;
- slovensko skupnost, ki se zbira pri slovenski nedeljski maši in srečanju.

Skupnost na Dunaju, spredaj s. Marina, provincialna predstojnica, zadaj z leve: s. Hildegardis, s. Gabriela, s. Veronika in s. Marta Triler (na obisku)

Premislite

požirek
Angeline
besede

Zato morate premisliti, kako jih morate ceniti. Čim bolj jih boste namreč cenile, tem bolj jih boste ljubile, čim bolj jih boste ljubile, tem bolj boste zanje skrebele in nad njimi bedele. (N Uv, 9–10)

Pri Angeli so me pritegnile zgornje besede, ki jih je namenila kolone-lam, »ljubim hčeram in sestram, voditeljicam Družbe svete Uršule« (N Uv, 2). V svoji materinski skrbi namreč pogloblja svojo misel s preprosto ponovitvijo nekaterih besed, da bi si jih voditeljice Družbe le zapomnile. A hkrati te ključne besede zelo smiselno daje v red, ki nakazuje njeno razmišljanje, duhovno usmerjenost. Iz njenih besed izstopajo: ceniti, ljubiti, skrbeti in bedeti.

Kot prvo uporabi besedo *ceniti*. Ta nas spomni na uvod v pravilo, v katerem odkrijemo, da misli na ceno, ki jo daje Bog vsakemu človeku, posebej pa Njegovim izbrankam, Nevestam Najvišjega. Angela gleda človeka vedno v tesnem odnosu do Boga, zato je zanj vsak človek svet, kakor je svet Bog. Začne torej z duhovnim pogledom na človeka, ki zmore videti onkraj vidnega našim očem.

Zatem se ustavi pri *ljubezni*. Zanj ni dovolj samo občudovanje veličine človeka, ampak to želi podkrepiti z ljubeznijo, ki se kaže po Pavlovo: je potrpežljiva, vse veruje, vse prenaša ... To, kar ona vidi v drugem človeku, nujno spreminja njene drže v prave drže ljubezni.

A gre še naprej. V zadnjih besedah *skrbeti in bedeti* končno pokaže, do kam pripelje pot, ki gre preko spoštovanja in ljubezni. Tu vzame primero iz življenja, podobno kot je to večkrat storil Jezus. Pred oči ji pride podoba »čuječe pastirice in dobre služabnice«, ki jo omeni malo pred tem tekstom. Duhovne drže se naj bi izrazile v vsakdanjem služenju, konkretni pomoči, varovanju drugega in dobroti do vsakega človeka.

a. Metka Capuder

mir,
pravičnost
in ohranitev
stvarstva

»Insieme« spodbud

V preteklem letu smo se v duhu miru, pravičnosti in ohranjanja stvarstva med seboj spodbujale z zelo konkretnimi mesečnimi spodbudami povezanimi z ohranjanjem stvarstva, kot npr. vsaka kapljica je dar – varčujem z vodo; z vprašanji, kako se odločamo za prevozna sredstva; koliko embalaže prinesemo domov iz trgovine ... majhen pulover je imel našitek »-1 stopinja« s spodbudo za manj ogrevanja prostorov in več obleke ...

V »Komisiji JPIC« (Komisija za mir, pravičnost in ohranjanje stvarstva) v naši provinci, ki jo sestavljamo s. Meta Potočnik, s. Simona Zabukovec in s. Zorica Blagotinšek, smo za leto 2013 predlagale dvomesečne spodbude povezane s področjem pravičnosti, da se spodbuda bolj poglobi. Poskušale smo ga povezati s prednostno odločitvijo provincialnega kapitlja 2012.

Na našem provincialnem srečanju, 8. februarja 2013, nam je s. Jasna Kogoj podelila pogled Luciane Mariani na živo občestvo v duhu sv. Angele. Spregovorila nam je, kako je lahko Angelina želja po insieme konkretna in stvarna. Insieme milosti, formacije, veselja, sestrške pomoči, molitve in nebeške radosti. Naše pobude se povezujejo na poseben način z insieme formacije in sestrške pomoči.

V mesecu maju in juniju je pred nami izziv medgeneracijskega učenja uporabe sodobnih komunikacijskih sredstev. Se nam boste pridružili?

s. Zorica Blagotinšek

Iz resnice v ljubezni

Izpovedi začasnih zaobljub s. Urše Doblehar smo se veselili v soboto, 6. aprila 2013, v Rimu. V kapeli naše vrhovne hiše smo se zbrali ob 11 h, in sicer sestre, ki trenutno bivamo v hiši, sestre iz italijanske skupnosti Via Nomentana 34 ter sestre iz Slovenije: s. Mateja, s. Božena, s. Mojca in s. Helena. Navzoči sta bili tudi provincialki iz Avstrije in Hrvaške, s. Marina in s. Jasna. Sorodniki s. Urše, oče, brat in sestra z družino so prišli že nekaj dni prej, da so se udomačili v hiši in si ogledali mesto Rim ter Vatikan. Pridružilo se je še nekaj prijateljev, ki bivajo v Rimu.

Slovesno sv. mašo je v angleščini vodil p. Janez Poljanšek. Božja beseda nas je vodila po poti edinosti, ki je blizu tako sv. Angeli kot s. Urši. P. Janez je v homiliji poudaril, da s. Urše ni poklicala magistra ali vrhovna predstojnica, ampak Gospod. In kaj si s. Urša želi?

Milost Boga Očeta, občestvo z njegovim Sinom Jezusom Kristusom, moč Svetega Duha in milost, da bi smela živeti življenje uršulink Rimske unije. Svobodno se podarja Gospodu v uršulinski skupnosti za grajenje Božjega kraljestva.

V znak posvečenega življenja je s. Urša prejela modro rutko, uršulinski križ in konstitucije. Na ta dogodek se je dve leti pripravljala v noviciatu, zadnji del v Rimu, kjer imamo mednarodni noviciat v Evropi.

Dan veselja in praznovanja je zaznamovala mednarodnost. Peli smo pesmi v angleščini.

Na različne instrumente smo igrale sestre iz angleške in španske probacije ter novinke.

Po sv. maši smo s. Urši čestitali in nadaljevali s petjem. Po slovesnem kosilu je zadonela še slovenska pesem, ples in preprosto veselje.

Kot sestra iz Slovenije, ki že pol leta živi v Rimu, sem dogodek doživela kot praznik za vso Rimsko uni-
jo. Zame je bilo zelo lepo doživljati, kako so sestre z
vseh koncev sveta, ki bivajo v hiši, s. Uršo sprejele
za svojo in jo spremljale z molitvijo. Med nami so se
spletle nepozabne vezi, ki so kot seme za prihodnost,
seme za novo upanje in prihodnost, ki ga predstavlja
mednarodni noviciat.

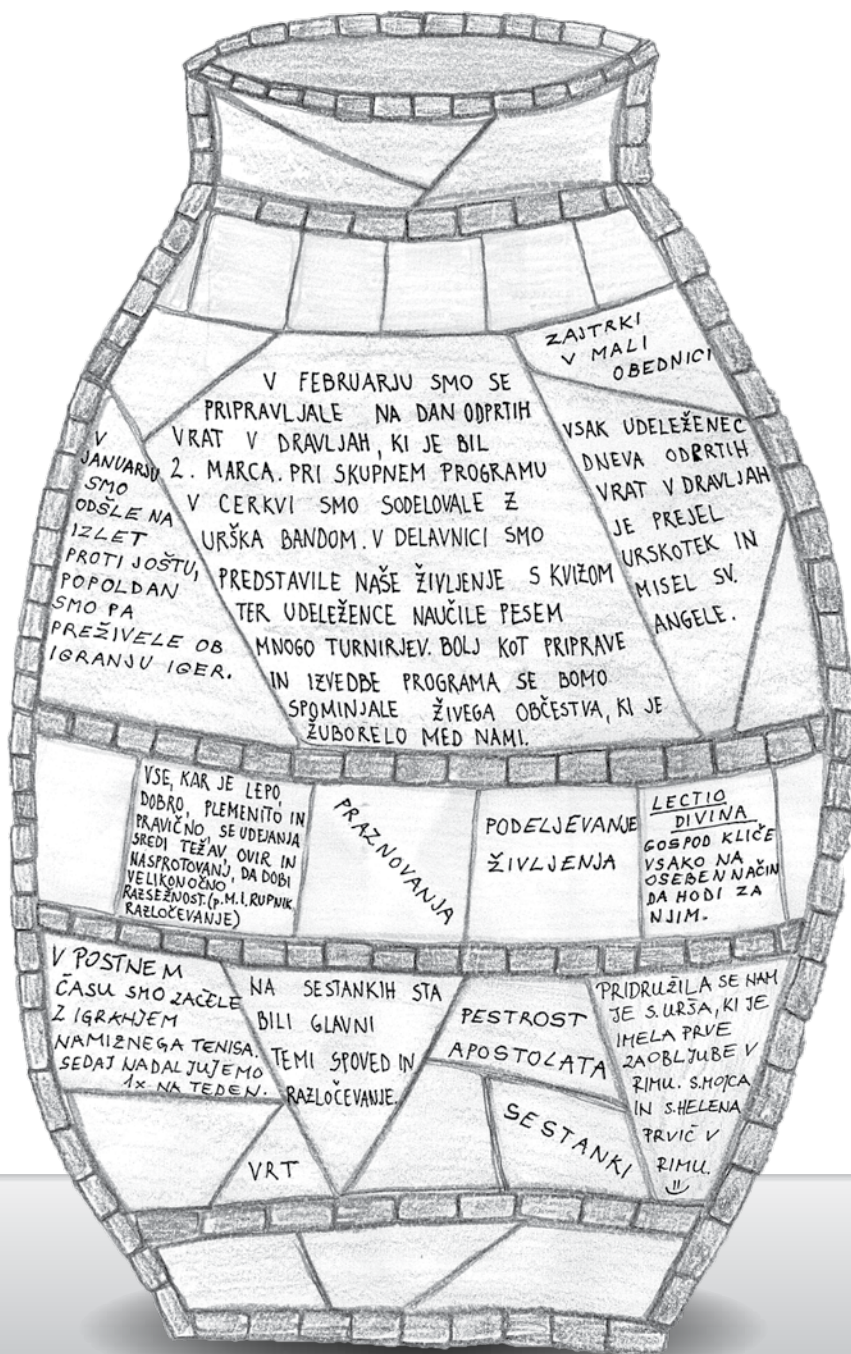
Iskrene čestitke s. Urši za njen DA ter obilo veselja
in poguma v Ljubljani, kjer se je pridružila junioratski
skupnosti in nadaljuje svojo pot in poslanstvo.

s. Jajana Čar

V juvenatski
skupnosti
življenje
zajemamo
takole ...

34

MIGEL
36

s. Gracija Premrl

50 let uršulinka z vsem srcem

poklical
si me po
imenu

Zakaj in kdaj si se odločila za redovniški poklic?

Ko gledam svoje življenje, globoko v sebi čutim, da moj poklic uršulinke ni sad moje odločitve. Nekdo Drug je bil na začetku te moje poti. Zgodaj v otroštvu, preden sem srečala kakšno redovnico, sem namreč v sebi čutila Božje vabilo, naj mu popolnoma posvetim svoje življenje.

Kaj je vplivalo na tvojo odločitev, da bi Bogu posvetila svoje življenje?

Želim omeniti nekatere stvari, za katere se mi zdi, da so vplivale na to, da sem lahko Božji glas slišala in mu sledila: družinska molitev, praznovanje nedelj in praznikov, dejavna povezanost z župnijo, župnik, ki si je prizadeval za duhovno spremljanje mladih, dobra literatura, ki je bila v tistih časih redka, zato pa toliko bolj cenjena, lepa prijateljstva, prejemanje zakramentov V naši župniji je župnik spodbujal vernike, da bi bil vsak dan vsaj kdo iz družine pri maši. Odrasli so imeli druge obveznosti in so toliko bolj pošiljali nas, otroke. Zato sem bila že od otroških let skoraj vsak dan pri maši.

Kakšne spomine imaš na prehojeno pot?

Oblike samostanskega življenja nisem izbirala, saj so bila to težka leta, ko je bilo redovno življenje pahnjeno v skritost, prepovedane so bile skoraj vse zunanje dejavnosti in tako redovnic praktično nisem poznala. To je samo olajšalo odločitev, ker nisem izbirala poslanstva, temveč je bila v meni samo ena želja, da sledim Božjemu klicu in mu posvetim svoje življenje. Razmišljala pa sem tudi o misijonih. Ob vstopu k uršulinkam so se najprej sesule moje predstave o samostanskem življenju, ki sem si jih pridobila iz knjig, vse se mi je zdelo bolj naravno, preprosto, hitro sem se počutila doma.

Sedaj je za menoj že petdeset let posvečenega življenja, dolga pot, zaznamovana s pomembnim dogajanjem v Cerkvi in družbi. Kot mlada redovnica sem z velikim zanimanjem doživljala spremembe, ki jih je prinesel II. vatikanski koncil: vračanje h koreninam, globlje spoznavanje ustanoviteljice sv. Angele, odpiranje svetu, vključevanje v apostolat krajevne Cerkve, razne spremembe, povezane s posodabljanjem redovnega življenja.

Ti ob pogledu nazaj ostaja kakšno konkretno doživetje, ki ti je dragoceno?

Tega je kar nekaj, a naj navedem vsaj tri:

V noviciatu me je zelo prevzelo slovesno peto obhajanje molitvenega bogoslužja ob praznikih. Brevir smo molile v latinščini, ki se je nisem nikdar učila, a še sedaj v meni vse zavibrira ob nekaterih odpevih: *Christus natus est nobis: venite, adoremus* (Kristus se nam je rodil, pridite, molimo); *Spiritus Domnini replevit orbem terrarum: venite, adoremus* (Gospodov Duh napolnjuje vesoljni svet: pridite, molimo) ipd.

Zelo lepo mi ostaja v spominu obhajanje 450-letnice ustanovitve reda, ko smo pripravile posebno

praznovanje v Ljubljani pri Sv. Trojici. Od takrat sem ostala globoko povezana z našo ustanoviteljico sv. Angelo.

Za vse življenje me je zaznamoval obisk Brazilije: ne samo tropsko podnebje, rastlinstvo in živalstvo, pač pa predvsem ljudje, ki so živeli v skrajnem uboštvu, a so izžarevali bogastvo življenja, odprtost, veselje.

Katere Jezusove besede se še posebno potrjujejo v tvojem redovnem življenju?

Iz osebne izkušnje lahko potrdim, da dobesedno držijo Jezusove besede, da bo tisti, ki zaradi njega in

evangelija vse zapusti, *prejel že zdaj, v tem času, stokratno*. Ko sem odhajala od doma, sem bila prepričana, da se ne bom nikoli več vrnila, da prekinjam številne stike z ljudmi, ki so mi bili dragoceni, se odpovedujem študiju, potovanjem ipd. A mi je Gospod vse to stokratno navrgel (končala sem študij, kot članica mednarodne ustanove sem zaradi redovne vzgoje in služb, ki so mi bile zaupane, kar precej potovala in se srečevala z različnimi ljudmi). Še zdaleč pa ni to razlog moje notranje sreče in hvaležnosti za dar redovnega poklica. Ta izhaja iz Gospodove usmiljene ljubezni in

zvestobe, ki se mi vsak dan znova razodeva v skritosti srca, kjer doživljam, da je On vedno z menoj in mi je morda še posebno blizu takrat, ko je težko. Združenje z Jezusom, ki je sprejel nase vse trpljenje sveta, tudi moje, in ga že spremenil v odrešenje zame, za druge, za Cerkev in za ves svet, daje smisel mojemu življenju in delu. Njemu po rokah Device Marije in svete Angele v miru izročam svojo nadaljnjo življenjsko pot.

Hvala, draga s. Gracija, za to iskreno in lepo podelitev tvoje hoje za Jezusom.

Δ. Mihaela Bizjak

s. Zora Škerlj

50 let Bogu in ljudem darovanega življenja

37

S. Zora, kaj je usmerjalo tvojo odločitev za Bogu darovano življenje?

Hvaležna sem mojim pokojnim staršem in še živim sestram in bratu. Sem enajsti in najmlajši otrok v družini. V družini sem vdihavala ali vsrkavala lepo, a še posebej dejavno vero: dnevno molitev, branje pobožnih knjig in dnevno sv. mašo. Velika hvala gre g. Branku Rudežu za njegovo pozorno duhovno

spremljanje v tistih kritičnih gimnazijskih letih, ko smo med drugim morali iti v šolo tudi na sam božič!

In kako hvaležna sem sestram uršulinkam, da so verjele v moj misijonski klic in mi bile ob strani, za kar koli je stalo v tistih 60 letih, in mi omogočile vstop v red in odhod v misijone, kakor hitro je bilo mogoče.

Moram priznati, da je moj prvi klic, ki sem ga zaznala v gimnazijskih letih, bil klic za misijone in se je

ta šele potem polagoma razvil v željo po redovnem življenju.

Ti si večino svojega redovnega življenja preživela v Afriki, kar 47 let. Kaj te je navdušilo za misijone?

Še sama se čudim in prepevam Magnificat ter molim za vse, ki so in ki me spremljate in omogočate moje življenje in delo v Afriki – trenutno v Bocvani.

Odhod g. Radka Rudeža v Zambijo je nekako utrdil mojo željo, ker sem uvidela, da je dejansko res mogoče iti v misijone in da to niso le moje sanje. Tako sem zelo zavestno potrkala na mogočna vrata uršulinskega samostana v Škofji Loki. Bila sem sprejeta in kmalu po noviciatu bila poslana k uršulinkam v Anglijo. To je bila prva stopnja na poti v Afriko, kjer vse od začetka do sedaj živim s sestrami uršulinkami iz različnih držav in kontinentov.

Kam te je vodila pot iz Anglije?

Najprej leta 1966 v Južno Afriko, v Johannesburg, kjer sem srečala naši sestra Ksaverijo Lesjak in Brigito Bregar, izkušeni misijonarki, tedaj stari okrog 70 let. Da, uršulinke smo po duhu in tradiciji tudi misijonarke!

Kot študentka na univerzi sem se vključila v "Ak-cijo" študentov, v ' znanem Alexandria – shanty town v predmestju. Le-ti so učili otroke 7–15 let, ki niso mogli v šolo, ker so njihove matere, največ od njih hišne pomočnice, odhajale od doma ob 5h zjutraj in se vračale zvečer; ti otroci so morali paziti na svoje mlajše doma. Rasizem – mesta so bila samo za belce, vsi drugi so lahko prišli v mesto, na delo itd., le s posebnimi dovoljenji. In to v njihovi rojstni deželi! Kako me je to bolelo....

Zambija!!! Lusaški nadškof, jezuit, je uršulinke povabil k delu za vzgojo mladih domačih sester. Bile smo 4: dve Američanki, Avstralka in jaz – idealna ekipa v idealni Zambiji, kjer naj bi vodile dom za zambijske mlade sestre, študentke na univerzi.

Kdaj pa si prišla v Bocvano in kako si se vživela v to puščavsko deželo?

Dolgo je trajalo, da je bil dom za študentke dokončan in ko smo uršulinke prišle tja, so se razmere že precej spremenile – število domačih poklicev je upadlo, druge študentke so dobile poceni stanovanje v kampusu, in tako smo po nekaj letih predale oskrbo tega Kalundu centra Zvezi redovnic v Zambiji, me pa smo se preselile l. 1975 v Bocvano, kjer naj bi bila večja apostolska potreba. Poslovile smo se od sončne in zelene Zambije in se pridružile uršulinski skupnosti v Bocvani, kjer so 3 zelo aktivne sestre iz Amerike predavale na učiteljišču, ena Angležinja je bila ravnateljica v župnijski osnovni šoli v Serowe in druga skupnost sester je bila v Mahalapye.

Ni bilo lahko zamenjati zeleno in sončno Zambijo s suho, puščavsko Bocvano, kjer srečaš več krav, koz in oslov kot ljudi! Seveda ima pa Bocvana tudi bisere in diamante v več ozirih, a potrebno jih je najti in včasih tudi zbrusiti! Malo težko je bilo v začetku, ker je bila puščava tudi v meni sami.

In seveda, spet drug jezik – setswana, ki se ga je treba učiti in ga obvladati! Ne vem, kaj bi naša sv. Angela rekla o tem. Nisem je vprašala, a gotovo mi je bila v duhu in ljubezni bližje kot kadar koli prej.

In seveda je tu milost – redovna skupnost – kjer koli smo, tudi če samo ena živi v oddaljeni vasi. Sv. Angela pravi: »Bodite eno srce in ena duša.« Trenutno smo v Bocvani samo tri uršulinke, dve v Serowe in ena v Sefhare, majhni vasi dobrih 100 km od nas.

Redno se srečujemo za skupne molitve, sestanke in za druženje.

Kaj te je nagnilo, da si začela delati z domorodci in kako vidiš sadove tega dela?

Srečala sem ga – suhega, nizkega, pravega Bušmana, prav na vogalu naše hiše. Prodajal ali izmenjeval je zelo umetniško, iz dobrega lesa izdelano, krasno, kot živo srno, in to za en krožnik močnika!!! Moj Bog, koliko dni dela, iz pravega lesa, za en krožnik močnika! Kakšno izkoriščanje! To bi se moglo takrat prodati vsaj za 20 USD! V tem pretresljivem, a milostnem trenutku se je začela moja pot z Bušmani. Izmenjava obiskov: oni k nam, jaz k njim.

Grem 'na gmajno' na dogovorjeni dan. Jih ni. Zakaj? Grem drugič, so tam, ampak brez naročenih izdelkov. Vprašam: »Zakaj?« Odgovor: »Naše življenje je bolj važno kot izdelki!« Se strinjam, ampak zakaj jih

niste izdelali? Odgovori mi voditelj: »V sanjah sem bil opozorjen, da če nadaljujem s tem delom, bom razkosan, kot ti ostanki lesa tu na tleh.« Počasi mu pojasnim moje mnenje. Dober teden za tem pridejo s krasnimi izdelki! Se začudim. »Kako ... Kaj se ne bojiš smrti?« »Saj si mi povedala, da je Bog, tvoj Bog močnejši od vseh drugih in da je kakor moj oče!« Seveda, to je le en primer naše skupne, dvajsetletne hoje ...

Kot navadno, šola in zdravstvo, klinike, to so novi pojmi za naše domorodce: imajo svoje 'zdravnike' in svoja zdravila in svoj način vzgoje otrok in mladih in na obeh teh področjih težko zaupajo drugim. No, danes 90 % njihovih otrok obiskuje šolo več ali manj redno in tako potujemo naprej. Njihove molitve so drugačne od mojih, čeprav sedaj nekateri že polagoma obiskujejo tudi našo cerkev in seveda se tudi sama udeležujem njihovih molitev, pogrebov itd. Življenje je res vredno življenja.

Nekaj let je AIDS v Bocvani žele veliko žrtev, kako je sedaj, po letih skupnega boja proti tej bolezni?

AIDS v Bocvani se je pojavil kot tat sredi noči in nas je našel vse tako slabo pripravljene!

Obup, sramota, pogrebi, molitve – javne in družinske – zatajitev, smrt novorojenih otrok. Na žalost je Bocvana prva na svetu po tej bolezni. A bila je dovolj 'poštena', da ni skrivala niti ne menjala števil. Hvala Bogu, sedaj je bolje, zelo zmanjšano število novih infekcij.

Našim ljudem, Bušmanom, je težko verjeti, da je bolezen neozdravljiva, ker imajo svoja zdravila in poskušajo zelišča; se res čutijo 'doma' v naravi, in seveda tudi verujejo v 'zdravilne pleske' in v njihove zdravnike. A mnogi umirajo: otroci, dojenčki in tudi starejši ljudje. Umirajo za tuberkulozo in aidsom. Kako dolgo še?

Kako vidiš svoje poslanstvo za naprej?

Prihodnji vrhovni kapitelj našega uršulinskega Reda nas vabi, da ODRINEMO na GLOBOKO. Fizično bi to za nas pomenilo: ne se ustrašiti globokega peska na naših poteh in cestah. Če potuješ in voziš, šofiraš z Njim, tudi če obtičiš z vsemi štirimi kolesi, ne boj se, ne obračaj se nazaj, sledi Njegovemu klicu in mu zaupaj.

In tako se tudi sama počutim ob tej zlati obletnici zaobljub in molim, ne da ne bi obtičala v pesku na poti, ampak da bi se z velikim zaupanjem in pogumom drznila podati, kamor koli me kliče Njegov glas.

Hvala, draga sestra Zora, za to podelitev tvojega bogatega življenja.

Pripravila s. Mihaela Bizjak

Vera svete Angele

(1. del)

sv. angela

Sedaj že zaslužni sveti oče Benedikt XVI. nas je ob razglasitvi leta vere povabil, naj si prizadevamo globlje vstopiti v skrivnost Kristusa in na novo odkrivati darove, ki jih črpamo iz njegove navzočnosti v zakramentih, iz njegove besede v Svetem pismu, iz zgleda svetnikov in iz nauka Cerkve. V svoji zadnji katehezi 27. II. 2013 nas je takole nagovoril:

»Smo v *letu vere*, ki sem ga hotel zato, da bi okrepil prav našo vero v Boga v okoliščinah, kjer je videti, kot da se Boga postavlja v ozadje. Vse želim povabiti, da obnovite trdno zaupanje v Gospoda, da se kot otroci izročite Bogu v naročje, v prepričanju, da nas njegove roke vedno podpirajo in nam prav te roke omogočajo, da vsak dan hodimo dalje tudi sredi naporov. Želim, da bi vsak čutil, da ga ljubi Bog, ki je dal svojega Sina za nas in nam pokazal svojo brezmejno ljubezen. Želim, da bi vsak čutil veselje, da je kristjan. V lepi vsakdanji jutranji molitvi je rečeno: »*Molim te, moj Bog, in te ljubim z vsem srcem. Zahvaljujem se ti, da si me ustvaril in naredil za kristjana.*« Da, bodimo zadovoljni, ker imamo dar vere; to je najdragocenejša dobrina, ki nam je ne more nihče vzeti! Zahvalimo se Gospodu za to vsak dan, z molitvijo in z dejavnim krščanskim življenjem. Bog nas ljubi, pričakuje pa, da ga ljubimo tudi mi!«

Evangelist Luka je med drugim zapisal: »Ko je to govoril, je neka žena iz množice povzdignila glas in mu (Jezusu) rekla: *Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!* On pa je rekel: »Še bolj pa blagor tistim, ki ***Božjo besedo poslušajo in se po njej ravna.***« (Lk 11,27–28)

Angela navaja ta stavek v Uvodni besedi *Pravila* in ga nato s svojimi besedami pojasni (Pravilo, UB, v. 12): *Blagor tistim, katerim Bog vdihne v srce luč resnice in goreče hrepenenje po nebeški domovini in si potem tudi prizadevajo ohraniti v sebi ta glas resnice in to sveto hrepenenje.*

Na enem srečanju o duhovnosti sv. Angele je italijanska sestra Anna Rosa Porro izbrala prav ta stavek, da bi osvetlila karizmo sv. Angele. Rekla je, da je to eden od vidikov njene karizme. **Angela je Božji besedi verovala, se po njej ravnala in jo v moči Svetega Duha razlagala tudi drugim.** To je sad Angeline žive vere, o kakršni govori sv. Avguštin v enem od svojih govorov o Marijini veri: »Le pogledajte, če ni res, kar pravim. Ko je Gospod šel mimo in so se množice prerivale za njim, ker je delal čudežna Božja dela, je neka žena zaklicala: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!« Kaj je na to odgovoril Gospod? Hotel je, da ne bi iskali blaženosti v telesnosti: »Še bolj pa blagor tistim, ki **Božjo besedo poslušajo in se po njej ravnaajo.**« Zato blagor Mariji, ker je poslušala Božjo besedo in jo ohranila v srcu. Bolj živo je ohranila v duši resnico kot dete v telesu. Kristus je resnica, Kristus je živo telo: kot resnica je Kristus živel v Mariji kot dete v njenem telesu. Več pomeni, kar živi v duši, kakor to, kar nosi telo.« Tako sv. Avguštin (glej BB za praznik Darovanja Device Marije, 2. berilo).

V evangeliju je pogosto zapisano, da je Jezus odgovoril: **tvoja vera te je rešila, pojdi v miru.** Spomnimo se tudi na Elizabetino blagrovanje Marije: »*Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!*« in na Jezusovo blagrovanje tistih, ki verujejo: »*Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!*« (Jn 20,29)

»Te skrivnosti so dostopne samo veri in ta je temelj ter podlaga resnic, ki presegajo vsako človeško spoznanje.« (sv. Maksim Spoznavalec, opat, II. berilo za 4. januar)

Angela si je blagor vere močno vsadila v srce in je po njem živel, saj je eden njenih sodobnikov zatrdil: Če bi se na svetu izgubila vera, bi jo spet našli pri tej ženi (navajam po spominu).

Svojo vero je hranila in utrjevala z branjem številnih duhovnih knjig in Svetega pisma. Iz njenih spisov veje njena domačnost z odlomki SP, ki jih navaja izrecno ali implicitno. Jezusa večkrat imenuje kar Resnica, Ljubitelj, kot to najdemo v evangelijih ali v Razodetju ... Oglejmo si, kaj so Angelini sodobniki povedali o njeni veri in o njenem branju duhovnih knjig.

Nassino, pisec kronike iz Brescie, je leta 1540 zapisal: »*Ta mati sestra Angela oznanja vero v Boga najvišjega vsem ljudem, da bi vse pritegnila k veri.*«

Agostino Gallo, v čigar hiši je Angela živel, leta 1529 najprej v Cremoni, kamor se je njegova družina umaknila pred obleganjem čet cesarja Karla V., po vrnitvi pa še nekaj mesecev v Brescii, pravi, da je veliko brala duhovne knjige. Na Nazarijevem procesu (l. 1568) navaja: »*L. 1524 se je v spremstvu Antonia Romana in bratranca Bartolomea Biancosija podala na romanje v Sveto deželo. Na Kreti je skoraj izgubila vid in tako je svete kraje gledala v duhu ('z očmi vere'), kakor da bi jih gledala s telesnimi očmi ... Koliko zares čudovitih stvari bi lahko rekel o njej! Med temi je najbolj izredno to: nikoli je niso učili abecede; pa vendar, ne le da je brala številne duhovne knjige, ampak zelo pogosto sem videl, da so mnogi redovniki, zlasti še pridigarji in teologi, prišli k njej, da bi jo prosili za razsvetljenje o marsikaterem odlomku iz knjige Psalmov, Prerokov, iz Razodetja in vsega SP, Nove in Stare zaveze; iz njenih ust so slišali takšne razlage, da so kar strmeli. Od tod bi lahko sklepali, da je bila ta žena bolj Božja kot človeška ...*« (A. Gallo)

Sr Marie Seynaeve se sprašuje: »*Katero Biblijo je Angela brala? Ker pogosto navaja Sveto pismo v latinščini in ker ti odlomki razodevajo Vulgato, lahko zaključimo, da je za svojo molitev uporabljala Vulgato. Sicer pa Giacomo Chizzola (eden od prič na Nazarijevem procesu) zagotavlja, da se mu je zdelo nekaj izrednega, da je, ne da bi kdaj študirala latinščino, ta jezik*

tako razumela, kot da bi se ga učila. Po njegovih besedah je tako zelo vsrkala Sveto pismo, da je, ne da bi ga študirala, imela tako lepe govore, tako učene in tako duhovne, da so včasih trajali celo uro (G. Chizzola). V svojih spisih Angela nima pridig o SP, toda lahkotnost, s katero ga umestno navaja, je znamenje pridobljenega poznavanja. To poznavanje je verjetno razširila z branjem cerkvenih očetov, katerih dela je beneška tiskarna že objavila. Beseda, ki je vodila Angelo pri sestavljanju njenih spisov, je predvsem meditirana, kontemplirana in živeta» (povzeto iz predavanja s. Marie Seynaeve v Ljubljani v maju 2007).

Moremo reči, da je **Angelin duh in pogled vere obvladoval vse njeno življenje**. Svoje duhovne hčere je imenovala: »Preljube hčere in sestre v krvi Jezusa Kristusa ...« (glej 1. Nasvet). To pomeni, da nanje ni gledala zgolj s telesnimi očmi, ampak z razsvetljenimi očmi vere in jih nagovarjala z izrazi, ki jih najdemo v SP, v Janezovem Razodetju: »Njemu, ki nas ljubi in nas je s svojo krvjo osvobodil naših grehov ...« (Raz 1,5).

Preden vzamemo v roke odlomke, kjer Angela govori o veri, pogledajmo še, kaj je Sr Marie Seynaeve ugotovila glede navedkov Božje besede v njenih spisih, saj je svojo vero utrjevala predvsem z branjem Božje besede:

V Pravilu najdemo 37 izrecnih ali vključnih navedkov SP, v Nasvetih jih je 46, v Oporoki 23. Vseh skupaj je več kot 100 namigov na biblični tekst. Navedki SZ so očitno manj številni kot novozavezni, od vseh skupaj približno 10 %. Knjige, ki jih Angela najpogosteje omenja, so modrostne, z izrazito prednostjo psalmov.

s. Mihaela Bizjak

(nadaljevanje sledi)

naš
apostolat

Kot Benetke stojijo na množici skritih kolov v morju, tako so v redovni skupnosti številne skrite službe, ki omogočajo, da vsakdanje življenje lepo poteka: od pranja, likanja, vrtnarjenja, kuhanja, pobiranja pošte, plačevanja položnic, popravljanja strojev, menjav gum, usmerjanja delavcev, skrbi za porto in goste itd. itd. Danes vam predstavljamo službo ekonome, ki ne le upravlja premoženje skupnosti, ampak poskrbi, da je na zalogi tudi dovolj sladoleda za obiske. S. Karmen Ocepek nam bo podelila, kaj vse vključuje njena odgovorna služba ekonome v ljubljanski skupnosti.

Pogled v delo ekonome s. Karmen Ocepek

S. Karmen, tokrat nam boš povedala nekaj o službi ekonome, ki jo vršiš že vrsto let. Z veseljem ti bomo prisluhnili, posebej v času, ko so vrednote dobrega poslovanja na preizkušnji.

Koliko časa si že ekonoma? In kje si zdaj?

Ekonomska služba v skupnosti je z mojim življenjem povezana že vrsto let: neformalno v času, ko sem skrbela za juvenatsko skupnost za Bežigradom, potem pa od 1986 do 1990 in od 2007 dalje v ljubljanski skupnosti.

v Ljubljani,

Kako razumeš ekonomsko službo in s čim se ukvarjaš?

Ob »merjenju kilometrine« po samostanu, včasih tudi »plesu«, ali ko v predalčku pobiram »listke z naročili in obračuni«, odpiram pošto in kuverte z računi, sprejemam klice, SMSe, pripravljam najemne pogodbe in druge dopise, organiziram in vodim ekonomske posle ... me spremlja beseda sv. Angele: »Vam je bolj

potrebno, da drugim strežete, kot drugim, da so od vas postrežene.«

Kaj pomeni zate kot ekonomo beseda »strežba«? K čemu te vabi?

Ja, predvsem imeti odprte oči in srce in roke za služenje drugim. S čim večjo ljubeznijo, čim hitreje ter veselo in dobro »postreči« vsaki sestri, kar potrebuje, poskrbeti za materialne zadeve v skupnosti in našem domu, urejati samostanske zadeve, ki so povezane z ekonomskimi in finančnimi vprašanji; načrtovati in voditi delo v finančno-računovodski službi ...

Ekonomska služba je zelo konkretna, pa tudi odgovorna. Najprej, da se zavedam, da v tej službi nobena »stvar« ni tako majhna, da bi rekla: »Ah, za to ni treba skrbeti!« »Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača.« To zavedanje je zelo pomembno v spolnjevanju dolžnosti ekonomke, tako v vidu rednega življenja sester in vzdrževanja skupnosti kakor v skrbi za prihodnost. Seveda pri tem popolnoma zaupam v Božjo previdnost.

Veliko je tudi priložnosti za osebne odnose in pogovore tako s predstojnico, saj „v odvisnosti od nje in pod nadzorstvom sveta“ (Konst. 232) opravljam to službo, ter s sestrami v skupnosti, ki ni tako majhna (23 sester), kakor z drugimi ljudmi. Pod istim krovom imamo namreč še apostolske ustanove: vrtec, študentski dom, poslovni prostori, ki jih dajemo v najem različnim podjetnikom in ustanovam ... Samostan je lastnik vseh prostorov, zato je kot lastnik odgovoren za njihovo nemoteno delovanje in mora poskrbeti za vse investicijsko vzdrževanje. To je razlog, da potrebujemo tudi zaposlene, uslužbenke: računovodkinjo, upravnika, čistilke idr., s katerimi načrtujemo in izvajamo dela.

S. Karmen, omenila si poslovne prostore, ki jih naša skupnost daje v najem. Koliko je teh prostorov in kdo skrbi zanje?

Za dejavnost upravljanja in gospodarjenja z nepremičninami, konkretno s prostori za oddajanje v najem, imamo podjetje Proures, d. o. o., ki trenutno skrbi za 32 najemnikov. Vse tehnične in druge praktične zadeve z najemniki ureja upravnik g. Stane, ki je v podjetju zaposlen že 10 let. Hkrati poskrbi za »hišniške« posle v samostanu in v apostolskih ustanovah. Svoje delo opravlja v dogovoru in pod vodstvom hišne ekonomke, ki je obenem direktorica podjetja.

Ali ti pri spolnjevanju ekonomske službe v skupnosti pomaga tudi kakšna sestra?

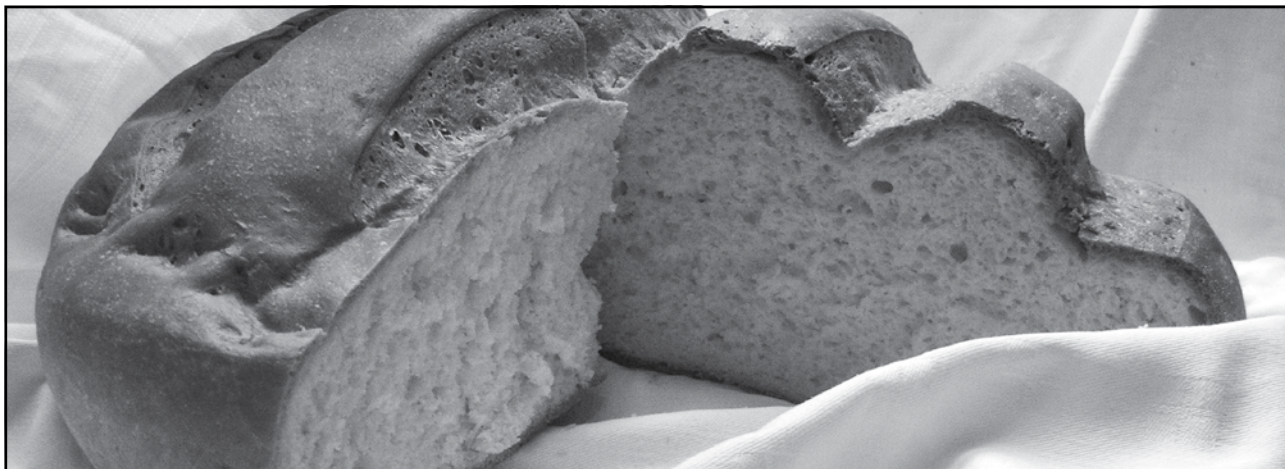
Zelo sem hvaležna s. Jani, ki je že tretje leto pomočnica ekonomke. Mlada je, dobra šoferka in sposobna. Tako skrbi za vse glavne nabave in nakupovanje, kar potrebujemo za naše vsakdanje življenje, pa tudi za dogovore s kuharico in gospodinjo. Za nekatere manjše stvari poskrbijo še s. Cirila in s. Marta, zlasti pa s. Bogdana, ki z veseljem vzame nakupovalni voziček in pripelje svežo zelenjavo s tržnice ali iz Maxija.

Glede na to da je ukvarjanje z denarjem danes mnogim v past, ali tudi ti vidiš v tem kakšno nevarnost in kaj te varuje, da ji ne podležeš?

S. Metka, tu si pa zadela v »živo«. Včasih je res takšna služba past, da bi si kaj »privoščila« ... ali pa me v past lahko zavedejo drugi. Ob takih priložnostih me spremlja beseda sv. Pavla, ki mi zelo pomaga k osebni zavesti in zavezanosti spolnjevanja zaobljube uboštva in k notranji svobodi: »Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam **svoboda/slужba** ne bo preteza za mesenost« (Gal 5,13) ter molitev: „Gospod, ... daj mi Modrost, da bo pri meni in bo z menoj delala ...“ (Modr 9,10).

Zdi se mi, da sva se komaj dotaknili nekaterih pomembnih poudarkov o ekonomski službi. Upam, da boš lahko mnoga druga bogata spoznanja posredovala še komu. Hvala za tvoje služenje in obilo blagoslova ter pomoči sv. Jožefa pri tvojem poslanstvu.

Pogovarjala se je s. Metka Čapuder.

misijoni

47

Na poti v Peru

Pred letom in pol nam je s. Mateja Koršič posredovala prošnjo peruj-ske province, da bi katera od sester prišla na medprovincialno služnje v njihovo provinco. Najprej se ob prebranem pismu nisem čutila osebno nagovorjena. Ko sem čez kakšen dan razmišljala o tem povabilu, sem si rekla, zakaj pa ne jaz. Ko sem v molitvi prosila za vodstvo Sv. Duha glede te odločitve, sem se čutila notranje spodbujeno, naj se dam na razpolago. Gotovo bi bila dobra osebna izkušnja, ki bi razširila moje srce za drugo kulturo, način življenja, jezik. Svoje razmišljanje sem podelila z duhovnim spremljevalcem in predstojnico. Oba sta me v mojem razmišljanju podprla. Tako sem se lansko leto ob vizitaciji ponudila s. Mateji, da sem pripravljena iti v Peru. S. Mateja je izrazila veselje nad pripravljenostjo, a hkrati tudi dvom, da bi bilo mogoče, da bi katero sestro iz naše province poslali drugam zaradi potreb doma. Odločitev je prišla šele čez nekaj mesecev, ko sem že skoraj pozabila na možnost medprovincialnega služenja. Aprila 2012 me je s. Mateja poklicala in mi povedala, da so se v

provincialnem svetu odločile, da pošljejo v Peru eno sestro za eno leto na medprovincialno služenje. Razveselila sem se novice in hkrati vedela, da bo prinesla kar nekaj sprememb v moje življenje. Takrat sem delala v našem vrtcu že peto leto in delo, ki sem ga imela rada, sem vedela, da bo potrebno pustiti.

Priprave so bile v prvi vrsti usmerjene v učenje španščine, ki je bila zame popolnoma nov jezik. Vpisala sem se na kratek začetni tečaj, nato pa nadaljevala učenje individualno z Majo Pintarič.

Prva odločitev, da odidem v Peru decembra 2012, je bila zaradi pomoči v skupnosti sester z začasnimi zaobljubami predstavljena na naslednje leto.

V času pričakovanja mojega odhoda sem doživljala ponovno poživljen klic. To mi je prinašalo veliko veselja, saj sem izkušala, da Jezus celo življenje kliče

in vodi moje življenje, če se mu le dam popolnoma na razpolago. V tednu pred odhodom sem čutila, kako močno sem obdarjena z vsem, kar mi daje Gospod živeti, okušati, deliti. Posebno me je nagovorila Božja beseda: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane« (Jn 15,16). Želim živeti iz polnega zaupanja Njemu, da je vse Njegovo delo: klic, odgovor, razpoložljivost, veselje, moč ...

Odpotovala sem 6. maja 2013. Ko pišem ta sestavek, sem drugi dan v skupnosti naših sester v Miramar, ki je predel Lime, glavnega mesta Peruja. V prvem dnevu sem lahko okusila drugačnost dežele, prvi odtенок revščine in bogastva.

Gospoda prosim, da bi se mu pustila voditi v vsem, kar načrtuje za to leto življenja.

A. Nina Ipavec

Uršulinska skupnost v Kambodži

Naše sestre iz provinc Azija Pacifik: Tajska, Tajvan, Indonezija, Avstralija že vrsto let sodelujejo med seboj na različnih področjih. Pred leti je tako dozorela želja in odločitev, da skupaj odprejo novo skupnost. Na praznik nadangelov Rafaela, Gabrijela in Mihaela, 29. septembra 2010, so odprle novo skupnost v Kambodži, v kateri so bile članice s. Paolina iz Indonezije, s. Alphonsa iz Tajvana in s. Jantana s Tajske. Pri iskanju

hiše za skupnost v Battambang, drugem največjem mestu Kambodže, so jim zelo pomagale sestre salezianke, ki so tam prisotne že vrsto let in so tudi danes z njimi močno povezane. Našle so hišo v delu mesta, ki jim je omogočal prihajanje učitelja za učenje jezika, pa tudi varno okolje za začetek, ko so vse prišle kot tujke.

V času od leta 2010 so se učile jezika, spoznava-
le poslanstvo drugih redov, življenje ljudi v mestu in

okoliških vaseh, opazovale in prisluškovale, k čemu kliče Gospod ter se že tudi dejavno vključevale v pastoralo, ki so jo pričeli drugi.

Danes so v skupnosti 4 sestre, 2 s Tajske in 2 iz Indonezije. V mesecu juliju bodo imele skupaj s provincialkami razločevanje o poslanstvu te skupnosti bodisi v Battambangu ali katerem drugem kraju. Se zelo priporočajo v molitev, da bi kot Angeline hčere bile prisotne sredi ljudstva, ki je v času Rdečih kmerov zelo trpelo in je sistem pustil pretresljive posledice.

Želimo jim, da bi veselo vztrajale v začetem delu - te Angeline besede so si izbrale za vodilo ob ustanovitvi skupnosti.

s. Zorica Blagotinšek

naše
institucije

Sv. Angela, romarica po družinah

Bil je začetek šolskega leta, ko je prišla pošta od »mame iz vrtca« s predlogom, da bi sv. Angela romala po družinah otrok iz Angelinega vrtca. Srce je zagorelo ob tej pobudi. Go. Jano Peršolja, slikarko in kiparko, smo prosili za majhen kipec sv. Angele primeren za otroke. V dneh pred božičem smo odprli lično vinsko rdečo škatlo, v kateri je bila skrbno spravljena Angela romarica. Tako lepo jo je bilo vzeti v roke. Na romanje je šla najprej po sobah v našem vrtcu v devetnevnici pred praznikom sv. Angele, sedaj pa roma po družinah, vsak teden najde svoje mesto v drugi družini. Njeno življenje prebuja v otrocih zanimanje tudi za druge svetnike, katerih življenje pa odkrivamo v času pred spanjem v vrtcu. Krasne priložnosti za duhovno branje otrok in svetle zglede na življenjski poti!

Kulturno društvo Schellenburg

Naše delovanje se razmeroma uspešno odvija naprej. Druga sezona Sakralnega abonmaja je odmevna, uspešna in dobro obiskana. Seveda pa se nam pogled upira že naprej, na novo abonmajsko leto, ko se nam že obetajo znana zborovska imena.

Že dlje časa je v nas tlela želja, da bi kvalitetno koncertno ponudbo sakralne glasbe še dodatno razširili. Tako smo pričeli z načrtovanjem cikla orgelskih koncertov Pierpaola Turetta, priznanega italijanskega orgelskega mojstra, ki bo izvedel celoten opus del cerkvenega leta skladatelja Olivierja Messiaena. Tutterra (1964) je diplomiral iz orgel in kompozicije v razredu prof. Giancarla Parodija na Konservatoriju za glasbo „F. A. Bonporti“ v Trentu (1985), na *Conservatoire Supérieur de musique* v Ženevi je pod vodstvom prof. Lionela Rogga leta 1993 pridobil nagrado *Premier Prix de Virtuosité avec distinction* na orglah in v improvizaciji, poleg tega pa se ponaša še z mnogimi drugimi nagradami in uspehi.

Olivier Messiaen (1908–1992), francoski skladatelj in organist v cerkvi St.-Trinité v Parizu je odločno zaznamoval razvoj glasbe v 20. stoletju. Njegove skladbe zaznamuje močna barvitost, polna mistične globine, prežete s katoliško vero.

Načrtovani Messiaenov koncertni opus bo v celoti izveden na izvrstnih novih Močnikovih orglah,

izdelanih po vzoru znanega francoskega izdelovalca orgel Cavaille-Colla, v Plečnikovi cerkvi v Šiški. Prvi v seriji koncertov se bo zgodil jeseni, 8. oktobra 2013, vseh sedem koncertov bo ob torkih enkrat mesečno, vse do meseca junija 2014.

Naslednji pomembnejši projekt, ki smo se ga lotili v letošnjem letu, je ustanovitev »Deškega pevskega zbora Schellenburg«. Povabili smo dečke, stare od 6 do 15 let, na avdicijo za petje v deškem pevskem

zboru. Zbor bo predvidoma začel delovati septembra 2013 oz. ko bo zadostno število prijavljenih dečkov. Mladi pevci se bodo ob vokalno-tehničnem vodstvu učili skladb od gregorijanskega korala preko latinskih maš vse do drugih sakralnih del svetovnih skladateljev, ki jih bodo izvajali na koncertih in pri slovesnih liturgijah. Deški zbor bo vzgojno-izobraževalna pevška šola, ki bo nudila dobre temelje bodočim solistom in zborovskim pevcem.

Poleg dveh koncertnih ciklov in deškega zbora razmišljamo tudi o natečaju liturgičnih skladb, saj v slovenskem prostoru zelo pogrešamo sodobne in sveže, a kvalitetne in liturgičnim pravilom ustrezne liturgične glasbe.

Letos poleti bo z nami kar nekaj zborov iz tujine, predvsem iz ZDA in Anglije, ki bodo našo ponudbo popestrili z mednarodnostjo. Veseli smo tudi nove predstave Gregorja Čušina, ki v letu vere zveni kot »poslušujoča enournna pridiga, ki ti da misliti«. In še nekaj. Orgle v uršulinski cerkvi že dolgo hrepenijo po popravilu, saj spuščajo neželene zvoke. Župnija Ljubljana Sv. Trojica je že zbrala prve informacije o

potrebnih sredstvih, dejstvo pa je, da bi z obnovljenimi orglami tudi naše društvo lahko delovalo še bolj neovirano, saj je trenutno stanje orgel za koncertne izvedbe pravzaprav nemogoče. Upamo, da bo projekt uspel.

Vabimo vas, da se nam pridružite na naših prireditvah ter nas podprete tudi s svojimi idejami.

a. Božena Kutnar in Boris Kerimov

Marijin dom v Mekinjah

V Marijinem domu se od septembra skoraj vikend za vikendom srečujejo različne skupine, ki v mirnem okolju, prisotnosti sester ter vpetosti v starodavni samostan okušajo in izkušajo to, da je Gospod med nami. Skoraj vikend za vikendom pa se skupaj z birmanci z različnih predelov Slovenije srečujemo

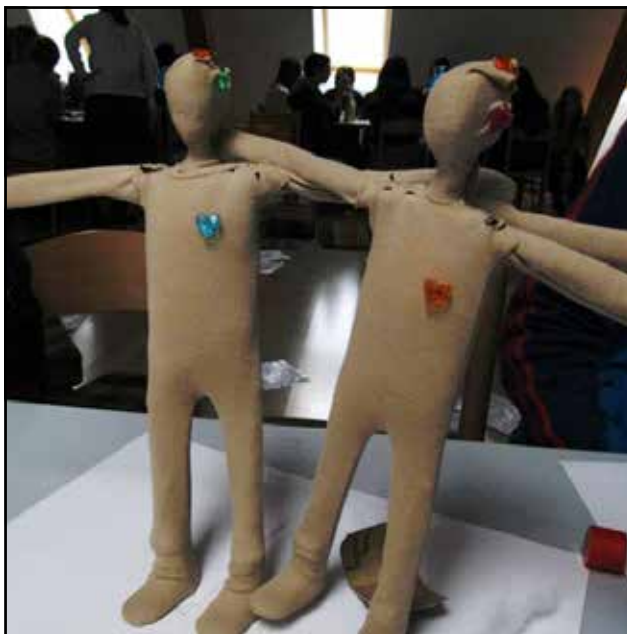
z Janezom Krstnikom, in sicer na način izdelave biblične figure. Ob pomoči p. Miha Sekolovnika, kapucina, ter animatork in animatorjev Marijinega doma približujemo birmancem tovrstni način dela. Metoda dela prihaja iz Švice, mi pa smo ta način dela prilagodili in s tem omogočili, da vsak od birmancev preko brušenja, lepljenja, šivanja itd. izdeluje svojo figuro

Janeza Krstnika. V veliko veselje nam je vikend za vikendom opazovati, kako birmanci vstopijo v tovrstni način dela. Je preprost, a hkrati zahteven, saj se v vikendu zvrsti 6 sklopov. Pred vsakim sklopom je najprej krajša kateheza, ki preko svetopisemskih vidikov nagovori posamezni korak izdelave na figuri, sledijo tehnična navodila, nato pa vsak od birmancev v svoji skupini to »sprakticira« še na figuri.

53

OTROCI ŽENSKÉ STAREJŠI
 DEKLETA ŽENSKÉ STAREJŠI
 PARI V SPOZNAVANJU
 TISTI, KI ŽELIJO POGOBITI VERO
 TISTI, KI SI ŽELIJO OSEBNOSTNO RAST
 LJUDJE V STISKI

← CILJNE
 SKUPINE

POSTOPNOST MOLITEV
 ODKRIVANJE POTI - IZKUŠENJSKO UČENJE
 SPOŠTLJIV ODNOS, SPREJETOST
 PRIČEVANJSKI, PRISTEN ODNOS

← NAČINI

DELIMO, KAR SMO IN IMAMO

izkušnjo občestva
 Božja Beseda
 zakramenti

RAZLIČNA VSTOPNA MESTA
 POVEŽANOST PROGRAMOV

* EKIPI URŠULINK HIŠE KRUHA
 TEHNIČNA PODPORA
 SKUPNOST URŠULINK SV. DUH
 SODERAVALCI — sestre
 — strokovnjaki
 — duhovniki

↑ NOSILCI

IZVIR

SVET JE ŽE ODREŠEN
 PO JERUZU KRISTU
 Vendar se poteka
 DUHOVNI BOJ

svet
 BOG — ljubitelji
 občestvo

V HIŠI KRUHA ŽELIMO OMOGOČITI LJUDEM, DA RAZVIJEJO
 ENKRATEN IN NEPONOVLJIV
 ODNOS Z BOGOM

POZNANJE

POVEŽANOST

med ljudmi,
 s stvarstvom

POCELOTENJE

znotraj sebe
 področij življenja

POOSEBLJANJE

enkratnost osebe, dostojanstvo, poklicnost, identiteta

PODARITEV

poslanstvo

ODTUJENOST

RAZTREŠČENOST

POPREDMETENOST

OVIRE

VIZIJA

iz naših
skupnosti

Iz skupnosti Ljubljana

Letošnji postni čas v ljubljanski skupnosti je zaznamovala besedica »insieme«. Nagovorilo nas je predavanje s. Jasne Kogoj na provincialnem dnevu in tako je nastalo šest konkretnih postnih izzivov, ki so obarvali po en teden priprave na veliko noč.

Insieme milosti nas je spodbujal, naj zavestno zaustavimo svoj korak in vstopimo v kapelo, da počastimo Jezusa v tabernaklju. Vrhunec tega tedna je pomenila petkova celodnevna adoracija v samostanski kapeli.

Insieme veselja je sestre iz skupnosti in juvenistke združil v dveh ustvarjalnih večerih, ko smo izdelovale velikonočne voščilnice. Materiali na mizi v skupni sobi so vabili, naj si tudi med tednom privoščimo ustvarjalni trenutek in na konkreten način izrazimo svoje veselje ob Jezusovem vstajenju.

Insieme nebeških radosti smo močno doživljale ob smrti mame s. Zorice in dedka s. Jane. Pri večerji smo prisluhnile branju nekrologov uršulink in spoznavale njihovo odgovarjanje na Božji klic v vsakdanu.

Insieme formacije je v nas poglobljal srečanje s sv. Angelo ob skupnem prebiranju njenih Spisov. Del svojega duhovnega življenja smo druga drugi odkrivala ob podeljevanju duhovnega branja.

Insieme sestrške pomoči nas je povezal v medsebojni pozornosti in pomoči druga drugi pri čiščenju in pripravljanju hiše na veliko noč.

Veliki teden pa smo preživele insieme ob nogah križanega Jezusa Kristusa in skupaj z njim vstopile v veliko noč.

Pržan

Letošnja pomlad je prinesla novost: dokupljena površina zelenice je spodbudila k sodelovanju med skupnostjo v Ljubljani in na Pržanu, nastal je nekakšen uršulinski »Agrokombinat«. Naš dobri vrtnar Martin je s sodelavcem poskrbel za postavitev ograde, za gnoj in potem sam prelopatal novo pridobljeno površino, kar je bilo zelo trdo delo. Tako je bilo vse nared za posevke in sestre iz Centra so z veseljem posadile prvo solato in ostalo zelenjavo. Poteka živahna izmenjava izkušenj in sadik med obema skupnostma. Me na Pržanu z zadovoljstvom opažamo, kako po toliko padavinah vse bujno odganja in raste. Po potrebi obveščamo sestre v Centru, kaj se dogaja ali kaj bi bilo treba storiti. Naj bo to sodelovanje naš skromen prispevek k ohranjanju stvarstva in samooskrbi.

Skupnost Izola

Na velikonočno sredo, 3. aprila, smo se odpravile v Benetke. Za nekatere izmed nas je bilo to prvič, druge so v Benetkah že stare znanke. Ogledale smo si znamenitosti mesta, molile pri sv. Luciji in sv. Marku ter se seveda peljale z »vaporetom« – hidrobusom po Velikem kanalu.

Maribor

Dan odprtih vrat

V soboto, 2. marca, smo tudi v naši skupnosti v Mariboru imele dan odprtih vrat za vse, ki so

želeli od blizu videti naše samostansko življenje in prisluhniti iz prve roke, kaj sestre delamo, kako molimo in kako naše življenje izgleda od blizu.

Sicer smo pričakovale množico, kot se je dogajalo prejšnja leta, a prišlo je trinajst osnovnošolk v spremstvu nekaterih mam.

Naše navdušene animatorke so si zelo prizadevale, da bi jih kar se da dobro naučile pesmi, ki so jih potem prepevali pri skupnem srečanju z g. škofom Štumpfom v stolnici.

S. Marija jim je s pomočjo power pointa razložila naše posvečeno življenje, s. Bogomira je v kapeli nazorno predstavila, kako in za koga sestre vsak dan molimo, s. Štefka pa je imela tako kot vedno veliko opraviti s celotnim programom.

Čeprav letos udeležba ni bila zelo številčna, se je vendar začutila neka globlja odprtost in veselje ob srečanju s sestrami. Zaznale smo, da je bil dan blagoslovljen in upamo, da so vsi

odšli domov z lepimi spomini. Morda se je ta dan kdo celo srečal z Gospodom iz oči v oči.

Bog daj!

Sveti Duh Insieme na vrtu

Novembra 2012 je umrla s. Evangelista, ki je dolga leta opravljala službo vrtnarice pri Svetem Duhu. Spomladi smo se zazirale v prazno njivo in njene gredice in se spraševale, kako in kaj naj zdaj storimo. V pogovorih smo hitro spoznale, da nam domači vrt in domača zelenjava pomenita zelo veliko. Samostanu dajeta prijetno domačnost. Začele smo razmišljati, da bi ga vendarle ohranile, še več, da bi stopile skupaj. In smo! Odkrivamo zdravilen stik z zemljo in se veselimo prvih del. Pri tem imamo kar nekaj pomoči: Miloš in Jan, Rezka in Damjana, Alan, ki pomaga s. Marijani pri urejanju okolice, Boris, ki škropi sadno drevje.

Naši aprilski pogovori so izgledali nekako takole:

„Hja, najprej moramo urediti prst v topli gredi ... In naročiti nekaj nove prsti ... Kje bi jo dobile?“

„S. Ivana, koliko fižolov moram posaditi k eni ‘prekli’?“

„Čudovito je štihati, sicer me danes vse nekam boli, ampak zdaj vem, da imam na hrbtu še nepoznane mišice.“

„Jagode že cvetijo. Ampak na moji rukoli so nastale luknjice. Le katere živalice so to?“

„S. Marijana je rekla, da moramo fižol zaradi lune posaditi pred 10. majem ali po 20. maju.“

Ugotavljamo, da kar zmoremo, sproti se učimo, uživamo in Bogu smo hvaležne, da imamo to našo njivo. Povabljeni ste na obisk in na izmenjavo semen, sadik in izkušenj. Pa tudi pri okopavanju in puljenju plevela boste dobrodošli.

Dolga je že tradicija lepih odnosov med frančiškanskim samostanom v Kamniku in našim uršulinskim samostanom v Mekinjah. Patri mašujejo v naši hišni kapeli približno vsak drugi teden in tudi sicer nam po potrebi zagotavljajo duhovno oskrbo. Ob velikonočnih praznikih so nas letos povabili na kosilo in to smo uresničili 25. aprila. Bile smo zelo lepo sprejete in v prijetni družbi deležne pravega velikonočnega kosila. Občudovale smo urejenost hiše, bogastvo umetniških slik in drugih dragocenosti, žal ni bilo časa za ogled knjižnice in celotne hiše. Lepo vreme nas je pred odhodom zvabilo tudi na vrt in, kot vidite, je tudi ta izredno lepo oblikovan in vzdrževan s krasnim pogledom na kamniške planine.

Mekinje

Kako nastane ursKotek?

ustvarjalnost

Sestavine za približno 50 urskotkov:

- 280 g kokosove moke
- 150 g instant kakava za pripravo napitka
- 100 g sladkorja v prahu za maso
- 3 jajca
- 2 žlici ruma
- pribl. 80 g sladkorja v prahu, v katerem povaljamo kroglice

Pripravimo dve posodi. V prvo posodo ubijemo jajca in jih z ročnim mešalnikom stepamo, da se zmes spe- ni in naraste.

V drugi posodi zmešamo kokos, kakav in sladkor v prahu ter vse skupaj dodamo jajčni zmesi.

Premešamo in dodamo rum.

Iz mase z rokami oblikujemo kroglice in jih nato povaljamo v sladkorju v prahu.

Polagamo jih na pekač, ki ga obložimo s papirjem za peko.

UrsKotke pečemo v pečici pri 180 °C 10–15 minut, odvisno od velikosti kroglic.

A. Helena Eržen

s. Andreja Godnič

MISIJON SLOVENIJA 2013

KDO: s. Andreja Godnič in 7 prijateljev iz Peruja

KDAJ: Avgust in september 2013

KJE: Izola, Ljubljana, Maribor

KAJ: s. Andreja Godnič bo s skupino 7 Perujcev predstavila svojo izkušnjo Peruja

VEČ INFORMACIJ: <http://misijonperu2013.blogspot.com/>

ZBIRAMO DENAR ZA LETALSKE KARTE !

Ji si meni

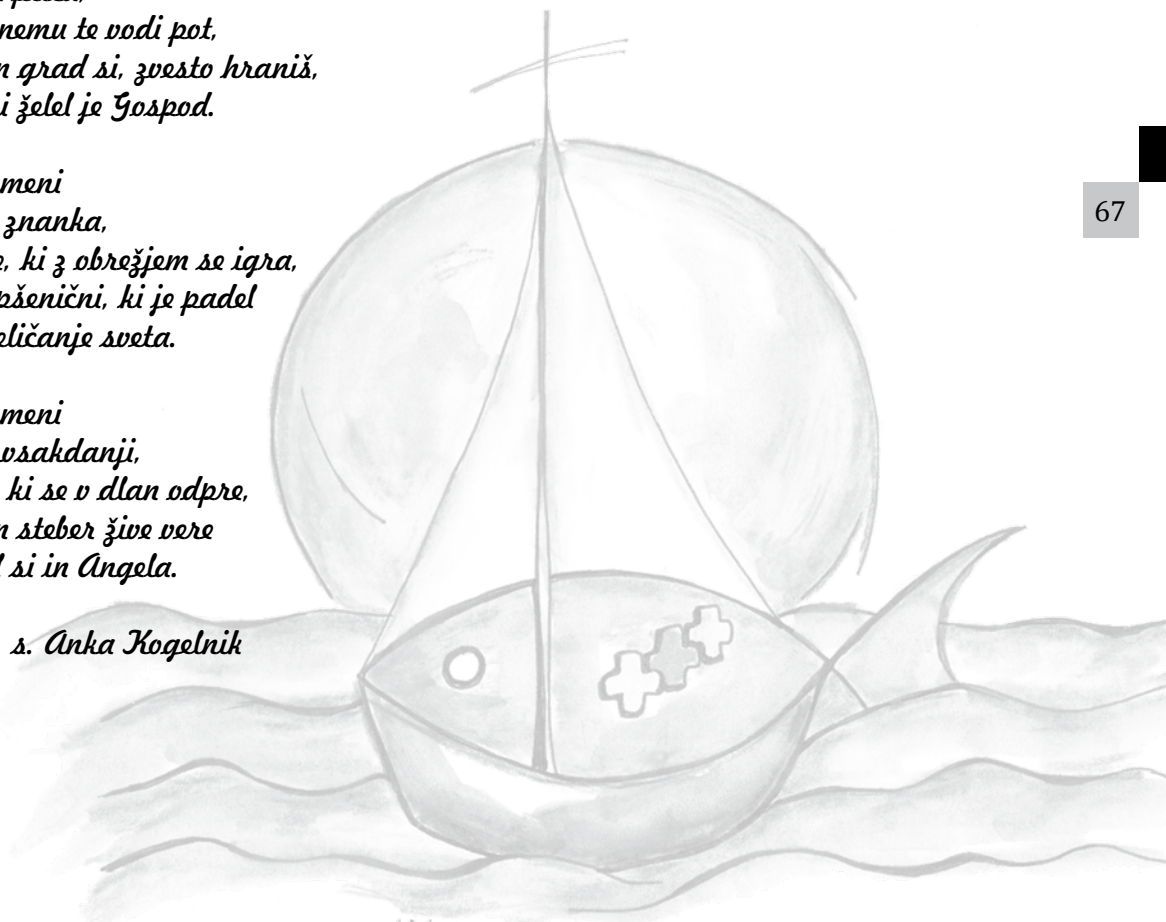
*Ji si meni
globok studenec,
izvir, ki ne vidim mu do dna,
zvezda novih si obzorij,
harfa, Duh na njo igra.*

*Ji si meni
nežna ptica,
k Edinemu te vodi pot,
utrjen grad si, zvesto hraniš,
kar si želel je Gospod.*

*Ji si meni
ljuba znanka,
morje, ki z obrežjem se igra,
klas pšenični, ki je padel
za zveličanje sveta.*

*Ji si meni
kruh vsakdanji,
roka, ki se v dlan odpre,
močen steber žive vere
angel si in Angela.*

s. Anka Kogelnik

Vera

Verujem vate, Jezus.

Verujem v moč tvoje Besede.

Verujem v moč tvojega molka.

Amen.

dr. Anka Kogelnik